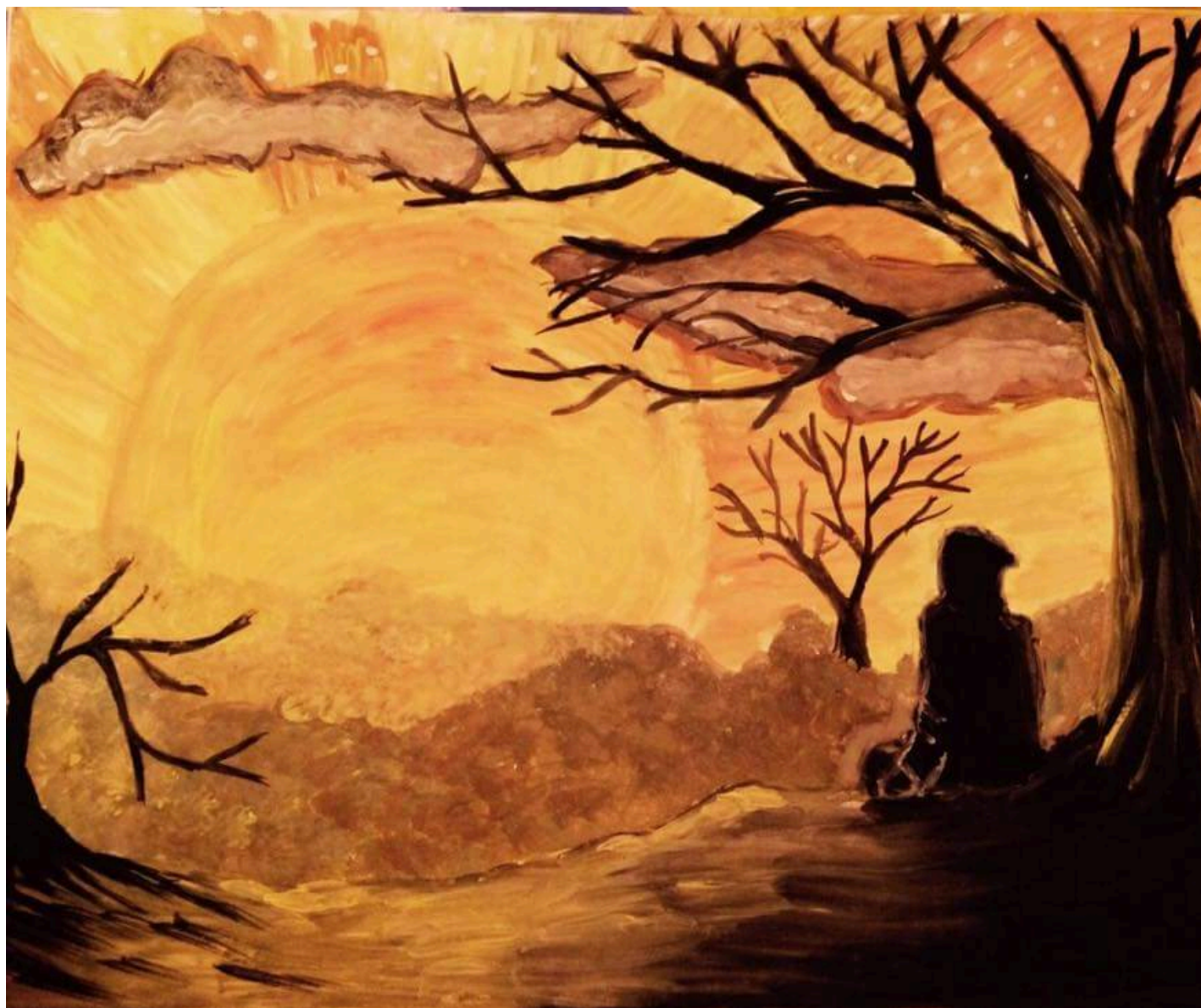

COORDONATORI: DIRECTOR PROF. CARMEN BUICAN

PROF. MARIA-CRISTINA RĂDUȚĂ

ANOTIMPURILE

COPILĂRIEI

**AUXILIAR DIDACTIC PENTRU ORELE DE LIMBA ROMÂNĂ, EDUCAȚIE
PLASTICĂ ȘI ACTIVITĂȚI EXTRACURRICULARE**

COLABORATORI: PROF. ȚUȚUIANU EUGENIA

INV. NEACȘU MARIANA

INV. STAN FLORENȚA

INV. MARINESCU MARIOARA

INV. RUSE MARIA

FOTOGRAFII: PROF. POPESCU GEORGETA

PROF. CIOBANU ELENA-CRISTINA

**MATERIALELE PREZENTATE SUNT REZULTATUL MUNCII
ELEVILOR DIN ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 BUCUREȘTI**

CUVÂNT DE ÎNCEPUT

Urmărim cu privirea fluturii albi... Cu siguranță ei își vor atinge paradisul lumii lor, așa cum și noi vom atinge paradisul lumii noastre. Simțim în noi dorința de a zbura spre un soare mai mare, mai cald și mai sigur. E soarele dătător de viață eternă... Pășim printre miile de vise ale fluturilor și cuprindem în palma noastră visul lor... E mic? E mare? Cine poate ști?!... În universul acesta infinit și noi suntem un fluture care își caută floarea. Dăm din aripi căutându-ne sensul... Cred că fluturele nu-și gândește fericirea. El o trăiește în fiecare clipă pur și simplu, simțind-o prin fiecare por...! Copiii ne învață să fim fericiți zi de zi, cu ceea ce Dumnezeu a creat pentru noi. E uimitor cum miracolele curg, înlănțuindu-se într-o horă de îngeri. Poate că e loc și pentru noi în dansul nebun al timpului care nu iartă. Poate că tocmai renașterea naturii primăvara ne face să atingem veșnicia. Adunăm în căciula timpului amintirea unui zbor de fluture alb, tulpina unui tei tânăr care își scutură florile, zâmbetul unui soare numai al nostru, sărutul unui obrăjor de copil, mâna puternică a pământului care ne cheamă...

Vom renaște din nou și din nou... Frumusețea copiilor ne aduce mântuirea, bucuria și menirea de-a fi!

E primăvară în noi! În toată ființa noastră.

EXPLOZIE DE PRIMĂVARĂ

NICULĂIȚ INGRID

Clasa a VIII-a B

TOMA GABRIELA- Clasa a VIII-a A- „BUCURIE DE PRIMAVARA”

După atâtea zile ținută prizonieră ai umbrei, soarele s-a hotărât să ne cruțe pedeapsa. S-a înălțat cu o mișcare blândă, ușoară și triumfătoare, curățând tot întunericul din lume și din sufletele oamenilor. Se făcuse primăvară...

Se spune că este făcut din foc, iar razele lui sunt săgeți de aur mai ascuțite și dureroase ca acele. Lava topită se scurge ușor și se contopește cu albastrul metalizat și rece al cerului, dându-i o nuanță caldă.

Mi-era dor de ceea ce se numea eliberare și liniște. Toate se strânseseră ușor și încercau să mă doboare. O rază de lumină curioasă bate în geam. Simt cum caută ceva, privește prin fiecare colțișor al camerei. Vine și pleacă, până când o explozie mare de flăcări încearcă să spargă geamul cu o abundență incredibilă și să pătrundă în mine, acele fine ale razelor făcând sticla transparentă să sufere și să prindă diferite nuanțe multicolore, calde și agitate. Rezistă, dar lumina inundă camera și vrea să mă înece, doar căutându-mi ochii de abanos, fiind singura pată de întuneric pe care n-o făcuse să dispară. Am luptat din răputeri, însă inima mea cedase și așa mi-am dăruit ochii, singurele puncte de sprijin și echilibru, soarelui. Combinându-se întunericul cu lumina, a ieșit o explozie sclipitoare, iar ochii mei s-au făcut argintii, iar ploaia s-a făcut ninsoare.

Soarele era stăpân peste tot, dar luna nu se lasă așa ușor bătută, și în fiecare seară răsărea în înaltul dulce de catifea, găurit cu stele și mă privea pe fereastră zâmbindu-mi încrezătoare.

O amețeală mă cuprinse... Simțeam cum totul se mișcă cu mine, mă cutremura. Era lumea care se schimba? Sau eram eu care mă schimbam în lume? Toate sunt la locul lor cu excepția sufletului meu. Un fior s-a înfipt ca un spin adânc, care câteodată, cu o mișcare bruscă, mă înțeapă până genunchii se înmoaie și curg ca laptele, trupul răvășindu-se pe podeaua infinită. Soarele cu acea explozie de lavă, cu lacrimile lui de sânge, mă împinge cu putere și fiorul dispare, făcându-mă mai puternică și fericită.

Nu mai este... A plecat...În urma lui a lăsat doar un cer senin pe care avioanele pictează gânduri cu fum de ceață și creativitate. Unde ești? Deja mă părăsești? Tu, zeu cu păr arzător de foc și zâmbet cristalin orbitor de lumină, singurul care poate doborî frigul ce își face cuibul în trupul meu, ai plecat departe... Norii negri te vor înveli ca un covor de gheață și ai să te răcești, o să te ascunzi printre orașul de piatră, fiind tu prizonier de această dată.

Doar spune-mi tu, minge de aur, de ce îți arăți puterile fermecătoare și întreținătoare de vise, într-un singur anotimp din an?

KORAMAZ EFNAN HANDE- Clasa a III-a A

ÎN ZIUA DE PAȘTE

FRUNZĂ ANA-MARIA

Clasa a V-a B

Când păsările ciripesc voioase între ramurile copacilor încărcăți cu flori, când fluturii roiesc printre florile frumos mirositoare, când iepurașii țopăie veseli prin iarba fragedă, este clar că a venit primăvara. Odată cu ea a venit și cea mai mare sărbătoare a creștinilor, Paștele.

De Paște, oamenii parcă sunt mai curați sufletește și mai iertători. Masa este plină cu tot felul de bunătăți și familia este împreună.

Anul trecut, eram la masa de Paște împreună cu părinții, fratele și bunica mea. Ouăle erau pregătite și luminau camera. Am ciocănit primul ou cu tatăl meu, apoi cu mama mea. Ale lor s-au spart imediat, iar al meu a rămas neatins. Toți au rămas uimiți. Eu eram singura care știam secretul „puterii” oul meu: era de lemn și îl vopsisem roșu la ora de desen de la școală.

După ce am ciocnit și cu oul fratelui meu mai mic, acesta a început să plângă de supărare că i s-a spart și s-a închis în camera lui. Bunica mea și-a dat seama de ce oul meu e tot întreg și mi-a spus că în fiecare zi a vieții trebuie să fim buni și sinceri cu toți cei din jurul nostru, mai ales de Paște.

Mi-am luat inima în dinți, am mers în camera fratelui meu și i-am spus tot adevărul. Ne-am împăcat și ne-am întors la masă. Acolo am ciocnit și eu cu un ou obișnuit care s-a spart din prima. I-am mulțumit bunicii pentru sfaturile ei bune.

MIRACOLUL RENAȘTERII- UN SIMPLU JOC DE PRIMĂVARĂ

PLĂIAȘU-COZAN OCTAVIAN

Clasa a VIII-a A

Un fior de căldură se prelinge peste întreaga natură amorțită- o căldură divină care încălzește sufletul deznădăjduit al întregii mișcări de viață.

Un vânt primăvărat se răsucesce și se zbate, cuprinzând natura într-un joc haotic, un joc care alină dorul nemărginit și amărăciunea sufletească lăsată de tragicul sfârșit al iernii.

O rază de soare, un dar de sus, se prelinge peste trupul dezvelit și gol care a uitat să mai simtă și aprinde în pridvorul plin de negură și suferință al acestuia speranța primăverii.

Miracolul renașterii e aici. Se simte și se răsfrânge peste sufletul amorțit ca o pală argintie, ca un vis frumos și tainic ce învinge veșnicia. Îi simt jertfa supremă, o frântură din dragostea nemărginită a lui Dumnezeu oferită pentru desăvârșirea ființei umane.

O suflare de viață mă cuprinde îndelung. Un joc de sentimente ce mă poartă într-o lume nouă, un zbor spre infinit care mă înfioară și mă duce spre noi orizonturi pline de viață și fericire.

Visarea se-nfiripă. Mă înalț și cuprind în mâinile mele universul, o rugă fierbinte sădind în sufletul meu lumina divină, călăuză antică ce îmi ține ca tovarăș etern de viață sufletul de copil, bucuria și frumusețea tinereții absolute pe care Învierea Domnului o sădește în fiecare dintre noi.

Râsete de copii se aud în zare. Le simt căldura și puterea, pofta de viață nemărginită și inocența vârstei care îmi stârnesc în suflet gânduri integre, o bucurie eternă ce se aude ca un ecou nuanțat al idealului efemer. Acest concert suav și gingaș te fac să simți adevărata magie a Învierii Domnului și totodată puterea transfiguratorie a acestui anotimp.

În acest peisaj mirific, o simfonie a întregii ființe omenești ia amploare. O întreagă frământare a sufletului este risipită în frânturi de gând ce răsună îndelung ca o veșnică visare și care străbate cu delicatețe ploaia de doruri a lumii.

Ca un simplu muritor, privesc fascinat fantasticul spectacol. Doar eu și sufletul meu... În dulcea armonie a vieții, un sentiment înfiorător se revarsă asupra mea. Îmi simt puterea și măreția, creând în mine o trăire amplă, un zbucium tulburător. Respir cu teamă mireasma Învierii, împlinirea unei dorinți fierbinți care este purtată de un vânt sălbatic pe acorduri suave în bucuria lumii. Încă o dată, visarea se arată...

O șoptă dulce mă îndeamnă la libertate. Plutesc pe un nour de aramă, o contopire a destinului omenesc, peste culmile nebănuite ale orizontului gol. Acum trăiesc iubirea, îl simt pe Dumnezeu cum mă trage spre El și mă azvârle spre infinit. Fiori de căldură se preling peste întreaga ființă. O ploaie caldă ca o slavă îndelung se scurge, nimicind în urma ei orice urmă de tristețe, ducându-mă către apogeu.

Un copil cu un zâmbet zglobiu se îndreaptă către mine. Cu un gest umil și plin de sinceritate îmi oferă un ou roșu, o ofrandă a Paștelui care se revarsă asupra tuturor ca o rouă de iubire și sădește în sufletul fiecăruia puterea de a trăi.

FILIP IULIA- Clasa a VII-a A

SFÂNTA SĂRBĂTOARE

ZECA ALEXIA

Clasa a V-a B

Un înger bun din cer coboară
Se roagă și-apoi zboară
De acolo, sus, el ne trimite
O rază caldă și trei cuvinte:
„Hristos a înviat!”
Iepurașii mici, zglobii,
Ouă roșii, bucurii,
Mieii zburdă cu zurgălăi la gât
Să vă țină de urât!
Paștele cu bunătate
Zile sfinte, luminate,
Iar pe masa de acasă
Pască dulce să domnească
Și cum pe-ncheiate-i postul
Bucățele să-și aibă rostul,
De nu le udați cu vin
Rudele nu vă mai vin
Soarele fie cu voi,
Pe orice drum o apucați,

Să petreceți fericiți,
Alături de cei iubiți!

TOMA GABRIELA- Clasa a VIII-a A- „PAȘTELE COPILĂRIEI”

PAȘTELE

ȘERBAN CĂTĂLIN

Clasa a V-a A

Când păsările ciripesc voioase printre copacii încărcăți de flori, când fluturii roiesc printre florile frumos mirositoare, când iepurașii se înveselesc printre lanurile verzi de grâu, este clar că a venit primăvara!

Este început de aprilie. Pe tineri și pe copii îi găsești în toate magazinele. Odată cu venirea primăverii, sosește și cea mai mare sărbătoare a creștinătății: Învierea Domnului. De Paști, copiii pleacă îmbrăcați cu hăinuțe noi. Pe masa fiecărui creștin sunt ouă vopsite. Sărbătoarea Paștelui este o sărbătoare creștină. Drobul și ciorba de miel sunt și ele nelipsite din bucătărie. De fiecare dată când este Paștele, ar trebui să primim lumina în suflet și să ne bucurăm de existența tuturor lucrurilor frumoase. Sărbătoarea Paștelui este un prilej de a ne arăta sufletul și de a-i ajuta pe cei de lângă noi.

Trebuie să ne bucurăm că am fost mântuiți, să fim niște persoane mai bune. Salutul de pe stradă este: „Hristos a înviat!”, „Adevărat a înviat!”

PRIMĂVARA

POPICĂ BIANCA-MARIA

Clasa a VIII-a A

Natura-i în sărbătoare. Pământul se trezește la viață. A venit primăvara. Norii de cenușă au dispărut. S-a dus zăpada de zahăr. Firicelele subțiri ale ierbii au prins colț fraged și nou.

Ceasul care ne vestește primăvara a sunat din toate puterile. Cu soneria lui a trezit și animalele din hibernare, a scos ursul din bârlog. Razele mingii de foc sunt ca niște săgeți care au ca țintă fiecare floare care iese din pământul umed, ele dezmiardă mugurașii. Câmpul înverzit

este acum cusut din fire colorate: de ghiocei, toporași, zambile, narcise și bujori. Plăpânzii de ei își scot clopoței la iveală. Suava floriceică care stă pe pământul catifelat are clopoței de argint. Dar în poiană încă mai vin elegantele floricele. Din belșugul de verdeață zboară gândăceii de tot neamul. Rândunica cea voioasă își face cuib. Printre flori se aude zumzetul albinelor. Mieii se joacă pe câmpul verde. Peste tot se aud păsărelele ciripind și pomii sunt în floare. Dulcele vânt de primăvară adie peste natură.

Fiica cea mai tânără și mai frumoasă a adus zile lungi și nopți scurte. În nopțile liniștite se aude glasul greierilor. Primăvara este anotimpul mișcării. Ea aduce veselie, natura fiind astfel în sărbătoare.

MALCOMETE MARIA- Clasa a III-a A- „BUCURIE DE PAȘTI”

PAȘTELE ÎMPREUNĂ

ZECA ALEXIA

Clasa a V-a B

Se apropie luna mai. Această lună are o sărbătoare specială, Paștele.

Paștele este unul dintre puținele momente din an în care ne putem opri puțin din munca vieții de zi cu zi și să privim mai adânc în inimile noastre. Lumina din cerescul cuprins ne ajută să ne amintim cum Domnul Iisus Hristos S-a jertfit pentru noi, luându-ne păcatele și să medităm la cuvinte precum: credință, iertare, încredere, răbdare și multe altele. De obicei, noi ne propunem să fim mai buni și mai îngăduitori cu cei din jurul nostru, fie buni, fie răi.

Paștele se sărbătorește în familie, dar majoritatea oamenilor își vizitează prietenii sau rudele și îi invită la casele lor.

Copiii sunt cei mai încântați de venirea acestei sărbători, nu doar pentru că îi vizitează celebrul Iepuraș de Paște, primind nenumărate oușoare de ciocolată, dar și pentru că se ciocnesc diferite ouă: roșii, albastre, verzi, galbene, mov, mai nou roz, aurii și argintii. Tradiția era de a se ciocni ouă roșii ca sângele, care ar fi întruchipat sângele lui Hristos, dar odată cu trecerea anilor au apărut tot felul de nuanțe noi care nu au nicio legătură cu Paștele. Oamenii, atunci când ciocnesc ouăle, spun:

-Hristos a înviat!

-Adevărat a înviat!

Pe masa de Paște sunt puse multe bucate pregătite cu dragoste cum ar fi: pască, salată de beef și multe alte bunătăți.

Pentru multă lume, Paștele este o binecuvântare și un nou început la o viață nouă, dar pentru alții este doar o sărbătoare la care se pregătesc multe mâncăruri. Dar Paștele înseamnă Învierea Domnului Iisus Hristos.

Seara, oamenii merg la biserică pentru a lua lumină și anafură de la preot, în timp ce cântă: „Hristos a înviat!”. Eu tot ce vă pot spune este să aveți un an în care să vi se împlinească toate visele, rând pe rând, și tot ce v-ați planificat pentru restul anului. Paște fericit!

PRIMĂVARA DIN SUFLETUL MEU

PETRICĂ DIANA-CRISTINA

Clasa a VI-a B

Afară este cald. A sosit primăvara. De-abia așteptam să treacă iarna cea geroasă.

Eu mă pregăteam să ies într-un parc din apropierea casei mele. Când am ajuns, m-am așezat pe o bancă și m-am întrebat : Cât de frumoasă poate fi primăvara ?

Eu cred că ea poate fi nu numai frumoasă, spus într-un singur cuvânt, ci cel mai frumos dar neprețuit din partea naturii.

Primăvara totul reînvie la viață: iarba crește din nou și este de un verde miraculos, florile înfloresc și ele, iar atunci când se deschid parfumează tot aerul. Au niște culori aprinse de îți bucură privirea. Câteva insecte au început să zboare. Și ele sunt bucuroase de venirea primăverii. Copacii înfrunzesc, iar în ei păsările de-abia venite din țările calde parcă țin un concert. Trilurile lor sunt neasemuit de frumoase. Zboară în înaltul cerului, vrând parcă să cunoască din nou ținuturile acestea. Cerul este și el albastru ca marea, iar soarele împrăștie câteva raze delicate asupra naturii. Copiii și oamenii se plimbă în parcuri bucurându-se de darurile naturii.

Primăvara chiar este un anotimp frumos. Pentru mine este anotimpul preferat. Acum mi-am dat seama cu adevărat ce bogații minunate ascunde primăvara !

POSTOLEA ELENA-BEATRICE- Clasa a VI-a B- „VINE PRIMĂVARA!”

PRIMĂVARA

ȘTEFAN ELENA-DANIELA

Clasa a VIII-a A

E pe cale de-a veni,

Pământul pentru a-l trezi,

Plantelor să le dea viață,
Topind florile de gheață.

Frigul aspru și năprasnic
Predă ștafeta căldurii,
Căci e pe cale să-nceapă
Anotimpul aventurii.

Zăpada catifelată,
Se lasă înlocuită
De ghiocei și zambile
Cu mireasma mult dorită.

Florile de primăvară-
Complimente nerostite-
Se lasă taților prade,
Făcând mame fericite.

POPICĂ BIANCA-MARIA- Clasa a VIII-a A- „**PRIMĂVARA**”

PRIMĂVARA

STAN DANIELA

Clasa a VIII-a A

Ce este această pată plăpândă de alb? Oare unde am mai văzut-o? Am mai simțit-o vreodată? A, tu ești, dragă primăvară! Cât te-am așteptat! Ghiocelule, ce mă bucur să te revăd aici, pe pământ, și să te simt în inimă!

Iată cum florile își desfac petalele și împrăstie un val de sentimente înmiresmate! Simt în adâncul sufletului cum ceva din mine tresare. Gheața se topește, iar speranța cuprinsă în brațele florilor renaște mai puternică și mai vioaie. Păsările cerului cântă de fericire, emoția din glasurile lor impresionează mărire care se dezgheață pentru a le auzi mai bine.

Mă descalț. Cumva, acest anotimp reușește să mă facă să mă simt prea ușoară pentru această realitate. Primăvara este cea mai dulce evadare din lumea realului. Încep să alerg. Pașii mei nu au fost niciodată mai ușori, mai siguri. Soarele mă urmărește împreună cu razele sale care îmi mângâie lacrimile înghețate. Cu fiecare pas las o piatră în urmă, făcând o cărare spre libertate.

Mă simt mai ușoară ca aerul. Ce emoții, ce gânduri minunate! Ei, uite ce ai stârnit în mine, dulce primăvară! Cât de repede ai țesut speranța de sufletul meu! Cu ajutorul tău am reușit să zbor din cele mai întunecate și mai adânci locuri. Tu m-ai învățat să nu stau cu capul plecat, ci să îl ridic și să caut soarele.

În natură s-a răspândit vestea mult așteptată: a venit primăvara! Brusc, parcă totul a luat o nouă formă. Toate vietățile au renăscut pentru noul început. Toate acestea s-au întâmplat sub ochii mei! Soarele se hrănește cu fericirea care dansează pe aripile vântului care se liniștește, dorința lui fiind acum de a deveni ceva ce bucură trupurile și sufletele. Niște sunete cristaline îmi inundă urechile și trezesc în mine sentimente de nedescris: râsetele copiilor! Când îi vezi, simți că trăiești pentru a-i auzi râzând mereu.

Feeria de sentimente, de miresme, de flori sufocă orice gând. Speranța este un sentiment care vine odată cu primăvara, ele fiind unul și același lucru. Altfel, cum ne putem explica emoțiile pure și dorințele pe care le avem când ne gândim la ele? Nu te las să pleci, speranță! Am nevoie de tine! Tu nu ai nevoie de o dovadă reală că existi, că nu ești greu de găsit, ci că ești întotdeauna în sufletele noastre, o parte nelipsită din noi? Primăvară fermecată, fă-ți o casă în sufletul meu, în sufletele tuturor! Fii fără de sfârșit! Rămâi cu noi și noi te vom proteja cu toată ființa noastră! Fii eternă !...

MANEA SILVIU- Clasa a IV-a B- „COLAJ DE PRIMĂVARĂ”

E PRIMĂVARĂ IAR!

ȘTEFAN ELENA-DANIELA
Clasa a VI-a A

Zăpada și timpul rece
Nu voiau ca să mai plece,
Dar o rază de la soare
Apăru cu nerăbdare
Și topi zăpada toată.

Vremea se-ncălzi deodată,
Pomii au înmugurit,
Iarba toată a-nverzit,

Păsările ciripesc
Copiii se veselesc.

EUFORIE DE PRIMĂVARĂ

PLĂIAȘU-COZAN OCTAVIAN

Clasa a VII-a A

După geroasa și trista iarnă care a cuprins întreg pământul cu amar, triumfătoarea primăvară, cea atât de așteptată de sufletele noastre, a revenit pe meleagurile noastre.

Mărețul Soare începe să prindă noi puteri. Parcă se dezgheață, razele sale încălzind atât inimile oamenilor, cât și pământul amorțit, atât de greu încercate de cumplita iarnă.

Pe cerul luminat de nemuritorul Soare, se văd forme în mișcare. Ați ghicit...!

Sunt păsările călătoare care, nevoite să-și părăsească iubita și frumoasa țară, revin păstrând în sufletul lor blajin, nebunul dor de țară.

Pe tot întinsul țării, natura renaște, se dezmoștește și-și recapătă splendoarea pe care preabunul Dumnezeu i-a dăruit-o din nemuritoare sa dragoste.

Pomii, opere de artă mărețe, prin multitudinea lor de culori, se impun în mirificul peisaj. Cu bogata lor coroană străbat întreg universul, căutând nemărginirea.

Florile lor, scăldate în dragostea lui Dumnezeu, depășesc orice limită de înțelegere umană, păstrându-se etern în sufletul nostru.

Firavul ghiocel, fără de care primăvara nu ar fi posibilă, a tresărit din nou cu forțe proaspete de sub întunecatul subteran. Deși firav, prin forța lui cu care străpunge bariera aproape de netrecut a iernii, este cel mai puternic și totodată și cel mai curajos dintre toți, răsărind ca Soarele pe cer.

Toate aceste lucruri le vedeam plimbându-mă alene pe o alee dintr-un parc. Vedeam euforia primăverii și emoția transmisă de ea.

Îmi mângâi barba sură încărcată de anii grei care au căzut peste ea și număr florile căzute de la un bătrân tei. Îl salut la fel cum am făcut și când eram copil...

Acest tei e martorul vieții mele.

În drumul meu vedeam părinți cu copii de mână, suflete pereche... Însă toate aceste lucruri sunt pierdute, undeva departe, în noapte, în întunericul viu al sufletului meu. Lacrimile îmi curg șiruri pe obraji. Și plâng...

Primăvara, cu dragostea ei, îmi trimite un vânt cald, o adiere pentru a-mi liniști sufletul bătrân și amărât. Și-mi pun o întrebare:

-Oare când vei pleca minunată primăvară ?

Atunci o rază de lumină urmată de un sentiment profund de dor și iubire îmi trimite și răspunsul:

Niciodată...

CRĂCIUN NICOLE-BEATRICE- Clasa a VI-a A- „**PRIMĂVARA**”

PRIMĂVARA

ȘTEFAN ELENA-DANIELA

Clasa a VIII-a A

Natura toată s-a schimbat,
Nu mai e ce a fost ieri,
Afară totu-i minunat,
Miresme vin de nicăieri.

Mândrul ghiocel s-arată
De sub zăpada greoaie,
Scoate capul deodată

Și cheamă pe gheonoaie.

Zambiluța cea firavă

Scutură clopoții albi,

Aducând vestea-n dumbravă

Și chemându-i pe cei dalbi.

Oamenii-au ieșit din casă,

Primăvara s-o vestească

Și, în urma lor, ei lasă

Iarna doar ca să șoptească.

Păsările ciripesc,

Totul e în bucurie,

Primăvara a venit,

Toată lumea o să știe!

TOMA GABRIELA- Clasa a VIII-a B- „ÎNVIEREA DOMNULUI”

CĂUTAREA ÎNVIERII

NEGULEI ANA-MARIA
Clasa a VIII-a A

Primăvară. Zâmbesc, privind în zare o câmpie netedă, verde, pe alocuri cu zone cu firisoare gălbui de iarbă, o luncă cufundată în lumina Învierii. Ochii îmi sunt înăbușiți de atîta lumină, iar corpul de-atîta căldură, razele soarelui, mușcând din sufletul meu înfometate, calmul. E Paște, dar totuși eu caut lumina pe care toți o-mbrățișează nestingherit, pretutindeni, și care, se pare, n-a reușit să se alipească de sufletul meu.

Stau pe un scaun destul de șubred, dar totuși nou, din lemn lăcuit, care parcă mă mușcă cu fibre plătose și ecologice cu scopul de a mă face să pornesc în căutarea luminii de Înviere,

privind cerul împânzit de nori jucăuși de lapte, care parcă au prins chip și-mi zâmbesc tandru precum ar fi desprinși dintr-o animație japoneză. Soarele îmi arde doar fața, căci sunt sub copertina unui cort desfăcut, în care familia mea își va petrece toată această mare zi de sărbătoare.

Sunt singur, în mijlocul unei câmpii imense, iar toate neamurile mele sunt plecate câțiva metri în spatele meu. Privesc totul încă o dată: cer albastru, dantelat de nori spumoși, păsări, nu știu exact ce specie, zboară, fâlfâind tandru, leneșe, iar mai încolo niște copaci alcătuiesc un mini codru, împreună cântând sub îndrumarea vântului, dirijor suprem, veșnicul lor cântec, simfonia frunselor și-a crengilor, care se poate auzi și de la distanța la care mă aflu. Mă las ghidat de sunetul care, se pare, era un tropar al Învierii născut din nefăpturi și făurit de plante, nu de corzi vocale umane și plec, fără să știu inițial unde voiam să mă duc.

Iarba în calea mea era prea grea, sufletul prea înfocat, iar ochii prea furați de verdele câmpiei. Mă simțeam precum aș fi parcurs în drum către rai, călcând fiecare firicel de pământ precum aș fi fost un fulg plutitor, unul de nea care-a străpuns o caniculă primăvărată fără a fi desprins din al său tipar. Mă uit la mine și parcă mă văd îmbrăcat tot în alb, iar tălpile îmi intră prin pământ, fertile precum mâinile mamei care s-ar juca prin părul meu, afectuos și gingaș. Totul se face alb în jurul meu, simțind cum ceva metafizic intră cu totul în mine, mă înghite, mă absoarbe, mă smulge din neliniștea în care ședeam de ceva vreme. Știa acel sentiment din mine că în ziua asta nu e loc de neghină și neliniște între celulele mele, împrăștiate acum cu aer curat, împânzit de oxigen, dar și de curățenia spirituală ce îmi dădea târcoale. Am găsit-o. Am găsit ceea ce aveam nevoie, fără să fi avut nevoie de o efortare uriașă. Era lumina Paștelui, iubirea pe care-o pierdusem și-mi dorisem s-o recâștig.

Brusc, întorc capul, căci aud pe cineva strigându-mi numele. M-am trezit clipind des, cu inima pompându-mi nebunește, de parcă aș fi suferit un atac de cord. Nu mă ridicasem, se pare, de pe scaun, nu m-am plimbat deloc prin nicio iarbă înaltă. A fost un vis, în care pădurea și plaiul acesta mi-au arătat că ceea ce caut e aici, că nu mai trebuie să fac niciun efort.

M-am ridicat după ce fratele meu, Tiberiu, m-a trezit cu sufocări repetate ale visului meu, mergând la masa așezată în mijlocul câmpiei. Am luat un ou roșu de pe masă și cu un ultim gând, m-am uitat la cer, care radia bucuros și chipeș cu ajutorul soarelui, iar spre surprinderea mea, am putut să văd lumina aceea din visul meu pe acel ou roșu, vopsit în aceeași zi, dar în

urmă cu sute de ani, de Însuși Mântuitorul și-am înțeles că Dumnezeu îmi e aproape, că vrea ca eu să mă bucur de ziua asta din plin, cum ar fi trebuit totuși s-o fac de dimineată.

Lumina Învierii este oriunde... Și în mine, și în familia mea, și-n iarba de pe acest plai necunoscut și-n norii aceia animați și creionați cu pastă corectoare, și-n codrul ce ține mii de concerte amestecate în surdină, doar c-a trebuit să primesc un mesaj, ca să pot înțelege asta. De acum, Paștele va fi o sărbătoare de neuitat căci, într-un mic loc din sufletul meu voi sărbători în fiecare an de-acum încolo descoperirea luminii ce mi-a dat viață. Prețuiește Lumina și păstrează-ți credința vie, căci și viața e doar un vis, dar care totuși a prins materialitate și un corp. Hristos a înviat!

PAȘTELE

ZECA ALEXIA

Clasa a V-a B

Spune-mi ce vrei,
Chiar dacă nu vrei,
Dar a venit
Ziua de răsărit,
Hristos a înviat,
Iar tu ai aflat.
După cum știi,
Paște a fost numită
Acea zi.
De cum Paștele vine
Lumea-și revine:

Pomii înfloresc

Câmpiile înverzesc,

Iar eu te iubesc

Aşa că-ţi urez:

„Hristos a înviat!”

ANDREESCU ALEXIA- Clasa a V-a B- „GHIOCEI”

GHIOCELUL CLING-CLING

RĂDUȚĂ MARIA

Clasa I A

A fost odată o vrăjitoare care avea un castel urât și o zână îl făcu frumos, apoi se mută în el un rege cu trei fiice: cea mare, cea mijlocie și cea mică.

Într-o dimineată, împăratul le chemă pe fete în grădină.

-Draghele mele , eu o să vă dau niște flori. Tu, fiica mea cea mare, ești strălucitoare ca soarele, așa că o să îți dau o narcisă. Tu, fata mijlocie, ai niște rochii deschise ca niște lalele, de aceea, îți voi dăruia o lalea. Tu, fata cea mică, ești simplă și ai părul alb ca un ghioce , deci îți voi da un ghiocel.

Fetele erau mulțumite de darul primit. Regele le dăruie florile. Dar fata cea mare era așa rea cu narcisa...

Fata cea mijlocie era așa dură cu laleaua, pentru că o pune pe lalea să facă curat pe jos, să curețe la bucătărie...

Fata cea mică era atât de bună cu ghiocelul! Într-o noapte, fetele se așezară la masă:

-Pe mine nu mă ascultă narcisa, e un dar oribil...

-Pe mine nu mă ascultă laleaua, deci nu îmi place de ea

-Mie îmi place foarte mult de ghiocel !

Când se trezire, prințesele se așezară la masă:

-Tată, narcisa nu e darul potrivit pentru mine !

-Tată, eu nu cred că mă iubește laleaua!

-Eu mă înțeleg foarte bine cu ghiocelul!

Într-o seară, florile au hotărât să plece:

-E așa tânăra prințesa cu mine!

-Dar să o vedeți pe prințesa mea! E atât de rea! Deci... să plecăm!

-Mie îmi place foarte mult aici și prințesa e foarte bună cu mine, zise ghiocelul. Aș vrea să rămân!

Ghiocelul era atât de slab, încât nu putea opri celelalte flori să nu plece.

-O să plecăm totuși... Dar o să stăm doar puțin, apoi o să mă întorc la prințesa mea!

Ele pleacă și pe drum au găsit o casă făcută din pepene.

-Alo, e cineva acasă?

Nimeni nu le răspunse.

-Eu hotărâsc să intrăm! zise laleaua.

-E politicos oare să intrăm în casa altuia? zise ghiocelul.

-Nu o să se supere nimeni dacă intrăm.

Așa că florile intrară în casă. Era o casă părăsită.

-Eu zic aici să locuim pe veci! A spus narcisa.

Într-o dimineață, fetele au venit la tatăl său:

-Tată, tată! Mie mi-a dispărut narcisa!

-Mie, laleaua!

-Și mie ghiocelul!

-Cred că noi două am fost cam dure cu florile primite și de aceea au plecat!

-Eu zic să le căutăm!

-E o idee bună, dar de ce a plecat și ghiocelul meu? Eu nu i-am făcut nimic!

-Atunci mai bine le căutăm și să nu mai fim niciodată dure cu ele!

-Sunt de acord!

Pe masă le aștepta pe flori o mâncare minunată: castraveți, mere, iepuri, câte si mai câte! În schimb, prințesele erau foarte îngrijorate, așa că luară repede trenul.

-E loc pentru toate în tren!

-Eu nu pot conduce un tren!

-Atunci îl conduc eu!

Au luat-o la fugă.

Pe drum găsiră și ele casa florilor.

-Oare cine locuiește în această casă? se întrebară ele.

-Poate n-ar trebui să intră, dar noi trebuie să ne găsim florile.

Prințesele coborâră repede din tren și intrară îndată în casă.

-Stați, nu intrați în casă imediat! Trebuie să bateți întâi la ușă și să vă uitați pe geam!

-Eu nu văd nimic pe acest geam!

-Nici eu! E cineva?

-Eu cred că e o casă părăsită, nu ar intra nicio floare acolo, dar merită să încercăm!

-Cioc! Cioc! Cioc!

Prințesele intrară.

-Ușa e deschisă!

-Hai să intrăm în bucătărie! Cu siguranță că florile sunt înfometate!

Când intrară în bucătărie, ce credeți că văzură? Le găsiră pe florile care stăteau pe scaune și mâncau cu o poftă mare!

Prințesele îmbrățișară florile și le spuseră:

-Am fost atât de îngrijorate pentru voi!

-Să nu mai plecați niciodată!

-Noi ne cerem scuze, nu o să mai facem acest lucru!

-Vă întoarceți cu noi la castel?

-Desigur, nu o să mai plecăm deloc!

Prințesele și florile urcară în tren și plecară spre castelul tatălui lor. Când regele le văzu cu florile, le spuse să prețuiască mereu ceea ce primesc de la Zâna Primăvară.

De atunci, au fost mereu prietene și o mare petrecere s-a făcut la castel, fiind mereu primăvară în inimile lor.

MARTIE ÎN IMAGINI SCRISE

NICULĂIȚ INGRID

Clasa a VIII-a B

Stau câteodată și mă gândesc, cum în zilele de primăvară, când soarele turna peste lume jar, florile își întorceau capul zâmbindu-mi, atunci când norilor gingași ca niște ghiocei le era frică să stea pe cerul senin, albastru ca o floare de „nu-mă-uita”, crezând că îi strică frumusețea, eu țopăiam de fericire, jucându-mă împreună cu prietenii.

În fiecare zi, când acea minge mare de aur se zărea, noi mergeam în parc și făceam ce știam noi cel mai bine, adică ne jucam.

Îmi aduc aminte cu drag, ce interesant ne părea și ce fericiți eram când jucam „Ursul doarme” sau „Jocul mut”. Copilaria este cea mai de preț în viața unui om, este paradisul pierdut, acolo unde orice copil visează cu ochii deschiși, acolo unde oricine are lumea lui proprie.

Când stăteam cu toți în cerc, ținându-ne de mână și învârtindu-ne, o zână mică, mai strălucitoare ca soarele, venea la fiecare dintre noi și o pulbere de praf magic auriu împrăștia asupra noastră, făcându-ne să plutim ca o pană ușoară, în zbor.

Acea zână a făcut ca imaginația mea s-o redau prin imagini fantastice, ea mi-a dat toată inspirația pe care o am acum, ea m-a făcut să plutesc și să înot în albastrul cerului împreună cu rândunelele.

Toată copilaria mea și toate jocurile copilăriei sunt păstrate în inima mea ca o ploaie de lumină pictată pe o pânză de veșnicie.

Când mă dădeam în leagăn și mă uitam spre cer, simțeam că mai am puțin și ajung în haosul imensității soarelui, simțeam cum săgețile de foc îmi încălzeau obrajii catifelati.

Jucând „V-ați ascunselea” prin parc, o mulțime de lucruri magice vedeam. Căutând copiii prin tufișuri, un cărăbuș cu praf de argint pe aripi mi-a ieșit în cale și mi-a șoptit unde se ascundea fiecare. Alergam cu viteza luminii pentru a ajunge la copacul care renăștea, exact ca inima mea, pentru a câștiga.

Acum încerc să-mi deschid inima, cu acea cheie de argint și să caut comoara care a fost păstrată atâta timp acolo, jocurile copilăriei mele, bucuria de a trăi și amintirile.

Câteodată mă uit pe geamul fumuriu cu nostalgie și văd copiii jucându-se cu multă voie bună și tocmai atunci realizez cât am putut crește. Dar acele jocuri de neuitat rămân mereu în adâncul inimii mele și răsar ca o floare frumoasă pentru a-mi aduce aminte de dulcea copilărie.

PAȘTELE

STAN ALEXANDRA

Clasa a VIII-a A

Razele calde ale soarelui se reflectă prin fereastra camerei mele și îmi mângâie delicat pleoapele. Îmi duc mâinile obosite la ochi și mă trezesc. Afară este sărbătoare. Vântul adie slab, iar în aer se poate simți fericirea pe care o aduce această zi în viața creștinilor. Astăzi sărbătorim Paștele.

Toți membrii familiei sunt ocupați. Masa se umple cu ouă roșii și alte bunătăți. Toată lumea zâmbește și este fericită. De afară se aud cântecele vesele ale păsărilor. Crengile înflorite ale copacilor dansează în adierea vântului.

În inimile tuturor creștinilor se trezește bucuria unei noi speranțe. Niciodată nu m-am simțit atât de împlinită. Învierea lui Iisus Hristos aduce în sufletele oamenilor speranța și fericirea de mult uitată din cauza grijilor de zi cu zi. În această zi minunată toți ne aducem aminte de iubirea eternă pe care o are Dumnezeu pentru noi. În această zi ne aducem aminte că Iisus Hristos a biruit moartea și tot ce este rău în lume. Această sărbătoare este unică, este o sărbătoare a sufletului, una în care ne putem lăsa grijile pentru altă dată, în care putem zâmbi cu toată ființa noastră.

Toate rudele și cunoștințele noastre sună să ne ureze un Paște fericit. În această zi ne putem arăta recunoștința și afecțiunea pe care o purtăm oamenilor dragi nouă.

Iubirea este un sentiment unic, extraordinar. Iubirea este lucrul pentru care continuăm să luptăm contra lucrurilor rele din viața noastră. Dumnezeu este iubire. Sufletul unui om fără Dumnezeu nu este nimic. El ne-a dat tot ceea ce avem nevoie pentru a supraviețui și de a ne face o viață perfectă. Ne-a lăsat capacitatea de a alege pe ce drum vrem să o luăm în viață și ne iubește pe toți indiferent de alegerea făcută.

Paștele este sărbătoarea tuturor creștinilor. Ea ne arată că, așa cum Iisus Hristos a biruit moartea, și noi putem trece peste lucrurile care ne fac să credem că viața nu este bună. Paștele este sărbătoarea în care ne dăm seama că Dumnezeu a fost și va fi mereu alături de noi, că nu suntem singuri în lupta definirii și împlinirii noastre ca oameni, că pentru fiecare om există câte o stea strălucitoare pe cerul infinitului.

PRIMĂVARA

ȘTEFAN ELENA-DANIELA

Clasa a VII-a A

Natura toată s-a schimbat,
Nu mai e ce a fost ieri,
Afară totu-i minunat,
Miresme vin de nicăieri.

Mândrul ghiocel s-arată
De sub zăpada greoaie,
Scoate capul deîndată
Și cheamă pe gheonoaie.

Zambiluța cea firavă
Scutură clopoții albi,
Aducând vestea-n dumbravă
Și chemându-i pe cei dalbi.

Oamenii-au ieșit din casă
Primăvara s-o vestească
Și în urma lor ei lasă
Iarna doar ca să șoptească.

Păsările ciripesc,
Totul e în bucurie,

Primăvara a venit,
Toată lumea o să știe.

PAȘTELE

STAN DANIELA

Clasa a VIII-a A

Cuprinsă de un sentiment care i se răspândește în tot corpul, Maria coboară scările alergând. Entuziasmul îi crește brusc când vede cum familia ei roieste de colo-colo, făcând pregătirile pentru Paște.

Fetița fuge până la bucătărie, unde își vede bunica ținând în brațe un coș plin cu ouă roșii. Amândouă se duc în grădină și așază coșul pe masa mare, unde mai sunt tot felul de bunătăți.

- Bunicuțo, poți să îmi povestești despre Paște? Mariei îi plăcea foarte mult să își asculte bunica povestind. Cele două se îndreaptă spre leagănul împodobit cu flori. De acolo, grădina arată ca un mic colțisor de Rai.

- Vezi tu, Măriuca, Paștele este una dintre cele mai importante sărbători pentru un creștin. Aceasta este ziua în care Iisus Hristos a înviat. În această zi, orice creștin este cuprins de niște emoții minunate, pentru care nu există cuvinte cu ajutorul cărora să poată fi descrise. Astăzi ne reamintim cât de mult ne iubește Dumnezeu și câte a făcut pentru noi. Toți suntem copiii Lui și ne iubește nespus de mult. El nu ne părăsește niciodată și a trecut prin atâtea numai pentru noi, din iubire.

Cuvintele rostite de bunicuța Mariei i-au intrat în suflet fetei atât de repede, încât parcă erau demult așteptate. Emoțiile pe care le-a simțit la auzul acestor vorbe, și-au făcut o casă în

inima ei, iar ea le prețuiește enorm. Sufletul i-a fost inundat de o bucurie indescifrabilă, iar acest lucru se vede pe fața ei. De când a auzit glasul bunicii ei depănând cuvintele ce au ecou pe veci în inima fetei, aceasta nu se poate opri din zâmbit.

- Dumnezeu este pentru om mai important ca aerul, continuă bunica. Tot ce vezi tu, dragă Mariuca, a fost creat de El pentru oameni. Credința în Dumnezeu dă sens vieții noastre. Pe El trebuie să Îl ai mereu în suflet.

Datorită cuvintelor bunicii, Maria și-a dat seama de ce în fiecare an, de Paște, este cuprinsă de mii de sentimente care o fac să se simtă în alte mii de feluri pentru care nu pot fi inventate cuvinte. Suntem prea modești dacă spunem că Mariuca se simte mai bine ca niciodată.

Emoțiile divine au venit în completarea împlinirii ei ca om. Paștele este sărbătoarea pe care sufletul o iubește cu toată puterea, este sărbătoarea care umple creștinii de bucurie, care naște în noi numai lucruri minunate, salvarea oricărui om de la neîmplinire. Paștele este o sărbătoare a cărei semnificație are ecou veșnic în sufletele noastre.

PAȘTELE

ȘTEFAN ELENA-DANIELA

Clasa a VIII-a A

Sfintele Paște este la un pas de a veni. Natura sărbătorește și ea odată cu oamenii. Câmpiile sunt verzi, soarele strălucește, păsările zboară fericite prin văzduh, iar gospodinele își încep lucrul. Pregătesc ouă roșii, pască și cozonaci, ca să întâmpine sfintele sărbători cu bucate alese pe masă.

În general, marea bucurie a oamenilor, de sărbători, este că își reîntregesc familiile, se întâlnesc, probabil, cu persoane pe care nu le-au mai văzut, fie cu copiii, respectiv părinții. Sărbătorile sunt prilejul ca imposibilul să devină posibil, ca pacea să se aștearnă puțin câte puțin atât în suflete, cât și în case, și ca oamenii să devină mai buni. Fiecare sărbătoare are ritualuri și preparate specifice. Cum de Crăciun, copiii merg cu colinda și gospodinele pregătesc mai mult mâncăruri din carne, de Paști, se fac ouăle roșii, care simbolizează culoarea sângelui Domnului, pască și cozonac. O sărbătoare nu constă în mâncăruri. Ea constă în starea spirituală a omului. Nu constă în bucurie, că de Paști, mergem și petrecem, constă în reîntregirea familiei în jurul mesei, în bucuria revederii.

Mulți uită să privească sărbătorile ca ceea ce sunt, privindu-le cu spiritul de turmă. Dacă toată lumea face așa, de ce să nu fac și eu? Un lucru care, din punctul meu de vedere, nu este tocmai ceea ce se cuvine. Măcar de sărbători ai putea să renunți la o întâlnire cu prietenii și să le faci o bucurie părinților, mergând la ei, fie că știu, fie că nu. S-ar bucura. Hai, măcar acum, să uităm, să lăsăm orgoliul de-o parte, să fim mai buni, mai înțelegători, cu sufletul mai alb și mai deschis, fără cătrăneală, ură și răutate, e păcat!

Vremea a început să se încălzească. Parcă și ea simte că trebuie să fie mai bună. Animalele au început să zburde fericite, copiii se joacă și ei, dând ton de sărbătoare. Prin toate casele și curțile vezi oameni care au început să facă curățenie, să aibă lucrurile aranjate, ca Paștele să îi găsească așa cum trebuie. Dar oare în suflet fac curat? Mai puțin probabil. Majoritatea preferă ce spune gura lumii. Să se fălească, să nu îi vorbească vecinii de rău...

În toată această poveste, gospodinele joacă rolul principal. Ele sunt cele mai active, cele mai împăcate cu sufletul, căci știu rostul, știu de ce fac toate aceste treburi, nu le fac în van, fără să știe de ce!

PRIMĂVARA DE 8 MARTIE

VĂDUVA ROXANA

Clasa a V-a B

Azi e ziua cea de taină,
Toate florile-nfloresc,
Toate cele din grădină
Parcă toate-nnebunesc.

Strigă toate-n codrul lung,
Te iubesc, Te iubesc,
Pentru a spune mamei tale,
Că-i ești drag și o-ndrăgești.

Și de ce să mă opresc,
Când mai am încă o mie

De cuvinte să-nșiruiesc,
Pentru tine, dragă mie!

TOMA GABRIELA – Clasa a VIII-a A -,,**PRIMĂVARA DIN SUFLETUL MEU**”

PRIMĂVARA DIN SUFLETUL MEU

PETRICĂ DIANA-CRISTINA

Clasa a VI-a B

Afară este cald. A sosit primăvara. De-abia așteptam să treacă iarna cea geroasă .

Eu mă pregăteam să ies într-un parc din apropierea casei mele. Când am ajuns, m-am așezat pe o bancă și m-am întrebat : Cât de frumoasă poate fi primăvara ?

Eu cred că ea poate fi nu numai frumoasă, spus într-un singur cuvânt, ci cel mai frumos dar neprețuit din partea naturii.

Primăvara totul reînvie la viață: iarba crește din nou și este de un verde miraculos, florile înfloresc și ele, iar atunci când se deschid parfumează tot aerul. Au niște culori aprinse de îți bucură privirea. Câteva insecte au început să zboare. Și ele sunt bucuroase de venirea primăverii. Copacii înfrunzesc, iar în ei păsările de-abia venite din țările calde parcă țin un concert. Trilurile lor sunt neasemuit de frumoase. Zboară în înaltul cerului, vrând parcă să cunoască din nou ținuturile acestea. Cerul este și el albastru ca marea, iar soarele împrăștie câteva raze delicate asupra naturii. Copiii și oamenii se plimbă în parcuri bucurându-se de darurile naturii.

Primăvara chiar este un anotimp frumos. Pentru mine este anotimpul preferat. Acum mi-am dat seama cu adevărat ce bogății minunate ascunde primăvara !

OUL

BANU VLAD

Clasa a V-a B

Iepurașul sări în ajutorarea primăverii, pentru pregătirea Paștelui. Roua după flori îți amintea de lacrimile Maicii Domnului pentru Fiul său , iar umezeală din aer, la fel. Copacii s-au oprit din crescut, fiindcă nimeni nu poate să facă două lucruri deodată, și au început să se bucure de Paște.

Primăvara și Iepurașul de Paște se aflau într-un atelier pentru încondeierea ouălor. Un ou a zis către altul:

- Cât de important o să fiu: o să fiu colorat, voi avea și floricele pe mine! Voi fi special!
- Toate vom fi încondeiate, deci doar niște ouă obișnuite de Paște, zise celălalt participant la această convorbire.

Primăvară a spart, din greșeală și din neatenție, oul care se considera special. Ei bine, acum este special: singurul ou spart din acel atelier!

PĂUN BIANCA-ALEXANDRA- Clasa a III-a A- „**PRIMĂVARA**”

PRIMĂVARA

ȘTEFAN ELENA-DANIELA

Clasa a VIII-a A

S-a născut fiica cea mai mică și mai frumoasă a bătrânului an, cea care trezește la viață întreaga natură.

Norii de cenușă au dispărut, lăsând loc câtorva raze aurii de soare să încălzească pământul de catifea. Din zăpada care a mai rămas, își face apariția vestitorul primăverii, un fir plătând de ghiocel care iese asemenea unui om, odată cu căldura, și, văzând că timpul se îndreaptă, își cheamă și restul de prieteni, florile, dând tonul primăverii. Nufărul din baltă vine, întristat, fără soție, toporașii se înclină în fața delicatelor lăcrămioare, cu trupul lor subțire și firav se strecoară și zambilele .

Natura-i în sărbătoare. Soarele cald și vesel dezmiardă cu căldura sa mugurașii, mierla fluieră în zăvoi, rândunelele încep să-și facă cuiburile, albina cea harnică a pornit în cautare de polen, zboară gândăceii de toate neamurile și mieii zburdă pe câmpiile înverzite. Dacă tot s-a dus zăpada, ușor-ușor începe și ursul să părăsească bârlogul și vine să facă cunoștință cu noul anotimp. Pe de-o parte, noaptea scade, iar pe de cealaltă parte, zilele se fac mai lungi și mai blânde.

Câtă viață, câtă frumusețe și câtă veselie peste tot locul! E o atmosferă de nerecunoscut. Cea dintâi rândunică, venită de departe, taie albastrul cerului ca o săgeată. Primăvara, anotimpul cu multă mișcare, dă frâu liber vânturilor line și ploilor calde și aduce în câmpie florile. Păsările ciripesc, copiii se joacă, copacii sunt în floare, iarba a prins colț proaspăt și nou...nu mai lipsește nimic.

Parcă și oamenii încep să fie altfel. Primăvara reușește să le smulgă de pe chip un zâmbet, nu mai sunt ca iarna, triști, închiși și posomorâți. Cu hainele lor vii, frumos colorate, fac asfaltul asemenea unei planșe de pictură. Toate culorile, toate nuanțele înveselesc pământul și îl fac și pe el să zâmbească. Se aude bucuria, viața, care sparg gheața, dau curaj primăverii să își ia rolul în serios, căci o să aibă destul de stat pe meleagurile noastre, care tânjesc după căldură, până ieri fiind reci, ude și negre.

Alte demonstrații? Nu cred..gata! S-a adjudecat! Primăvara e printre noi și nu are de gând să plece prea curând!

PRIMĂVARA DE PAȘTE

MELENTE VLAD
Clasa a V-a B

Este primăvară! Soarele auriu triumfă pe bolta cerului senin. Zâna Iarnă a plecat speriată, iar Regina primăverii s-a întors cu bucurii.

Pământul cândva încărcat de neaua rece, este acum mângâiat de iarba verde și de florile înmiresmate, printre care și micul ghiocel, nou-născut. Copacii cândva goi, pot respira aer curat și pot renaște alături de floricelele și mugurașii colorați care atârnă ușor pe ramurile subțiri luate într-un vis de adierea vântului cald de primăvară.

Pe cer, păsări miciute și speriate străbat cerul cu mândrie și repeziciune, iar în atmosferă descoperă lumea mici buburuze, albinuțe sau gândăcei.

Primăvara vine în brațe și cu o sărbătoare minunată, numită Paște. Această sărbătoare reprezintă Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, care S-a jertfit pe Sfînta Cruce pentru mîntuirea noastră.

Eu și familia mea îndrăgim mult această sărbătoare și ne pregătim intens căci timpul zboară ca o frunză mică în bătaia vîntului.

De Paște, vom pleca la munte, alături de nași, verișori și câțiva prieteni de familie.

Eu împreună cu mama vom vopsi ouăle în culori minunate, în timp ce tatăl meu pregătește bagajele.

La această sărbătoare, toți creștinii se strâng la biserică. Alături de o candelă, fiecare om ascultă atent slujba minunată care ne aduce vestea extraordinară a Învierii Domnului și în liniște sufletească se bucură de această mare minune care a fost înfăptuită.

După ce slujba se termină, mergem toți cu lumină în suflet alături de făclia palidă și caldă stîrnită de candelă la casele noastre și sărbătorim cum se cuvine Învierea. Pe masă se găsesc multe bunătăți specifice sărbătorii gătite cu tandrețe și atenție de gazdele gospodine.

Eu aștept cu nerăbdare această sărbătoare minunată și sper că și dumneavoastră simțiți la fel!

PAȘTE FERICIT!

APOSTOL DIANA-MARIA- Clasa a VI-a B- „**PRIMĂVARA**”

PRIMĂVARA

STAN DANIELA

Clasa a VIII-a A

Ce este această pată plăpândă de alb? Oare unde am mai văzut-o? Am mai simțit-o vreodată? A, tu ești, dragă primăvară! Cât te-am așteptat! Ghiocelule, ce mă bucur să te revăd aici, pe pământ, și să te simt în inimă!

Iată cum florile își desfac petalele și împrăștie un val de sentimente înmiresmate! Simt în adâncul sufletului cum ceva din mine tresare. Gheața se topește, iar speranța cuprinsă în brațele

florilor renaște mai puternică și mai vioaie. Păsările cerului cântă de fericire, emoția din glasurile lor impresionează mărire care se dezgheață pentru a le auzi mai bine.

Mă descalt. Cumva, acest anotimp reușește să mă facă să mă simt prea ușoară pentru această realitate. Primăvara este cea mai dulce evadare din lumea realului. Încep să alerg. Pașii mei nu au fost niciodată mai ușori, mai siguri. Soarele mă urmărește împreună cu razele sale care îmi mângâie lacrimile înghețate. Cu fiecare pas las o piatră în urmă, făcând o cărare spre libertate.

Mă simt mai ușoară ca aerul. Ce emoții, ce gânduri minunate! Ei, uite ce ai stârnit în mine, dulce primăvară! Cât de repede ai țesut speranța de sufletul meu! Cu ajutorul tău am reușit să zbor din cele mai întunecate și mai adânci locuri. Tu m-ai învățat să nu stau cu capul plecat, ci să îl ridic și să caut soarele.

În natură s-a răspândit vestea mult așteptată: a venit primăvara! Brusc, parcă totul a luat o nouă formă. Toate vietățile au renăscut pentru noul început. Toate acestea s-au întâmplat sub ochii mei! Soarele se hrănește cu fericirea care dansează pe aripile vântului care se liniștește, dorința lui fiind acum de a deveni ceva ce bucură trupurile și sufletele. Niște sunete cristaline îmi inundă urechile și trezesc în mine sentimente de nedescris: râsetele copiilor! Când îi vezi, simți că trăiești pentru a-i auzi râzând mereu.

Feeria de sentimente, de miresme, de flori sufocă orice gând. Speranța este un sentiment care vine odată cu primăvara, ele fiind unul și același lucru. Altfel, cum ne putem explica emoțiile pure și dorințele pe care le avem când ne gândim la ele? Nu te las să pleci, speranță! Am nevoie de tine! Tu nu ai nevoie de o dovadă reală că exiști, că nu ești greu de găsit, ci că ești întotdeauna în sufletele noastre, o parte nelipsită din noi? Primăvară fermecată, fă-ți o casă în sufletul meu, în sufletele tuturor! Fii fără de sfârșit! Rămâi cu noi și noi te vom proteja cu toată ființa noastră! Fii eternă !...

SĂRBĂTOAREA PAȘTELUI IN ROMANIA

PETRICĂ DIANA-CRISTINA
Clasa a VI-a B

În ziua de Paște se sărbătorește Învierea Domnului Iisus Hristos. Pentru mine această sărbătoare este una tristă, dar și veselă în același timp. Este una tristă, deoarece Iisus S-a sacrificat pentru toți oamenii și a fost chinuit, iar una veselă, deoarece vopsim ouă, preparăm pască, mergem la biserică și stăm cu familia la masă.

Creștinii întâmpină această zi cu bucurie în suflet și cu mulțumiri către Iisus care S-a jertfit pentru toți oamenii .

În România, principala tradiție este încondeiatul ouălor.mEa a apărut din cele mai vechi timpuri și poate fi și considerată o artă.

Pasca este, de asemenea, la fel de importantă. Ea are formă rotundă, deoarece se credea că scutecele lui Iisus erau rotunde. Numele ei provine din ebraică „Pesah” însemnând trecerea de la moarte la viață. În Bucovina, din Joia Mare, la biserică nu se mai bat clopotele.

În această zi, oamenii fac curat în case, își înnoiesc hainele și fac baie înainte de mersul la biserică.

La miezul nopții, creștinii se duc să ia lumină, venită chiar de la Ierusalim, de la Mormântul Sfânt.

Îmi place această sărbătoare, pentru că ne reunim cu familia și este multă armonie în casă. Mi-aș dori ca toți oamenii, indiferent de religie, să sărbătorească Paștele la aceeași dată, alături de familiile lor și cu multă bucurie în suflet.

APOSTOL DIANA-MARIA-Clasa a VI-a B- „PEISAJ DE PRIMĂVARA”

SIMFONIA PRIMĂVERII

NICULĂIȚ INGRID

Clasa a VIII-a B

O zi frumoasă de primăvară avea să iasă azi la suprafață. Soarele își revarsa caldura mângâietoare asupra întregii lumi, cu o blândețe nemaipomenită, iar toți ghioceii ies la suprafață ca să admire infinitatea cerului albastru ca „o floare de nu mă uita” pe care dansează norii cei pufoși și albi ca zapada.

Cu fiecare sageată de aur trimisă de la soare, lumea se face din ce în ce mai frumoasă, mai strălucitoare, pur și simplu reînvie.

Plimbându-mă prin pădurea verde de smarald ca printr-un labirint fără ieșire, vântul a început să cânte. În acel moment toți copacii încarcați cu frunze multicolore au prins viață și au început să zâmbească și să se legene pe ritmul vântului. Cu fiecare frunză care se dezlipea de pe crenguță și plutea prin fața ochilor mei, puterea cu care visam era din ce în ce mai mare.

Dar acest dulce vânt de primăvară accelera ritmul din clipă în clipă. Eu am întins mâinile către necunoscut, am închis ochii, iar frunzele au început să valseze în jurul meu și simțeam cum mă îmbrățișează cu acea magie nevăzută. Simțeam că pot să zbor și pluteam pe aripile nevăzute ale vântului împreună cu notele muzicale care-mi mângăiau timpanul cu dulcea lor simfonie.

Fiind parcă într-o altă lume, una de mii de ori mai frumoasă și mai fantastică, sute de papagali tăiau ca o sageată cerul albastru. Erau extrem de frumoși, coloritul penajului fiind nemaivăzut și se jucau în haosul imensității, fericiți ca a venit primăvara.

Pe aripile lor duceau gândurile, amintirile și visele mele cât mai departe posibil în această lume mare. La atâta frumusețe, inima mea a început să zâmbească. Am deschis ușor ochii și m-am trezit la realitate.

Toate florile sunt îmbătate de parfumuri, nuferii alunecă ca niște potire plutitoare pe apa de cristal, iar picăturile de rouă dulce scânteiau în ochii mei.

Totul este minunat, aș putea spune fantastic, ca și cum labirintul nu se mai termină niciodată. Muzica este în armonie cu natura, nu ar putea exista una fără alta.

Uitându-mă mai atent vedeam cum cerul se contopea printr-un dulce sărut cu pamântul catifelat, iar culoarile lunecau una spre alta, astfel formând un peisaj de poveste.

Toate aceste frumuseți sunt o minune de-o secundă, dar ele rămân în inima mea ca o ploaie de lumină pictată pe un șevalet de veșnicie!

ARHIRE ALEXANDRU- Clasa a III-a A- „ URECHILĂ”

URECHILĂ

BANU VLAD

CLASA a V-a B

Urechilă a venit,

Cu ce nu s-a pregătit?

„Iepurașul” ... mai bine zis „Lașul” ,

N-a avut curaj,

Să lase cadouri de neuitat .

Acum , copii cu inimi închise,

Nu e cale de a le face deschise?

Am o idee:

De ce să nu le deschidem cu o cheie :

Cheia Iertării.

Nu a nepăsării ...

DAN FELICIA- Clasa a VII-a A- „IEPURAȘUL”

NEGULEI ANA-MARIA – Clasa a VIII-a A- „**FLORI DE PRIMĂVARA**”

SIMFONIA PRIMĂVERII

PLĂIAȘU-COZAN OCTAVIAN

CLASA a VIII-a A

Primăvara este anotimpul schimbării, în care toată natură renaște la viață. Ea este anotimpul culorilor și al peisajelor mirifice.

Încet-încet, iarna își ia cojocul de pe meleagurile noastre. Covorul verde parcă absoarbe plapuma albă sub care a stat acoperit timp de trei luni.

Pe câmpurile verzi și înmiresmate își fac loc ghiociei firavi și plăpânzi care, cu curaj străpung plapuma albă de zăpadă, vestind astfel venirea dulcii primăveri.

Peisajul este completat și de adormitele viorele care obosite după atâta iarnă își fac apariția. Toporașii veseli și zglobii li se alatura viorelelor obosite, înfrumusețând și mai mult natura.

Pomii, care după o iarnă lungă în care au fost acoperiți de mantaua grea de zăpadă explodează într-o veselie de culori și parfumuri. Florile lor sunt de o raritate nemaiîntălnită, dându-le pomilor un aspect deosebit.

Atrase de frumusețile și de dorul de patrie, păsările călătoare își iau zborul și se întorc acasă unde le e locul, încântându-ne cu glasul lor gîngăș.

Primăvara e o melancolie de culori și de parfumuri care încântă cititorul. Este ca o simfonie care sună întotdeauna diferit.

Primăvara nu poate fi descrisă în cuvinte, căci ea este aparte.

Dar cu toate astea, primăvara te surprinde de la an la an cu ceva nou și diferit, aflându-te astfel într-o permanentă capodoperă de renaștere a naturii.

NICULĂIT INGRID- Clasa a VIII-a B- „INCEPUT DE TOAMNĂ”

TOAMNA

ANDREESCU ALEXIA

Clasa a V-a B

A venit toamna, acea doamnă roșcovană ce pictează cu măiestrie, în mii de culori, frunzele copacilor. Toamna poartă o haină lungă, ruginie și în urma ei rămân ploi de culori. Ea cheamă copiii la școală, anunțând prin sunetul cristalin al clopoțelului, începerea unui nou an școlar.

Toți oamenii o așteaptă pe zâna cu rochie țesută cu fire de aur și coroniță pe cap, cu roade multe și bogate. În sufletul fiecăruia, toamna aduce o stare de melancolie.

Vântul şuieră încetișor, scuturând crengile copacilor, iar frunzele veștejite cad legănându-se ca într-un vals lent, formând un covor multicolor, foșnitor. Pădurile s-au îmbrăcat într-o platoșă de aramă. Soarele mângâie încetișor pământul amorțit.

În timp ce toamna grăbește viețuitoarele pădurilor să-și facă ultimele provizii pentru iarnă și le duce în vizuini, micile gâze plăpânde, amorțite de frig, caută adăpost, sub stratul gros de frunze moarte. În zare, păsările călătoare se pierd în albastrul infinit al cerului, lăsându-și în urmă cuiburile pustii.

Ogoarele, livezile, grădinile de zarzavat, vuiesc de larma oamenilor ce strâng recoltele bogate și mult așteptate. Porumbul auriu umple hambarele, iar gospodinele pregătesc conserve din fructe parfumate și legume îmbietoare pentru iarna ce se apropie cu pași repezi. Grădinile rămân fără verdeață, iar frunza începe să ruginească în codru și în vii. Mustul strugurilor, de pe dealurile încărcate de rod, înmiresmează natura.

Soarele autumnal se grăbește să meargă la culcare, iar pământul istovit caută odihnă. Acum, zilele răcoroase sunt mai scurte, iar nopțile friguroase sunt mai lungi. Bruma argintie împodobește diminețile de toamnă.

Lacrimile reci ale lui septembrie udă pământul și spală frunzele ce stau îmbrățișate într-un covor pufos ce încearcă să protejeze pământul. Plouă întruna, ploaie mărunță și de la miazănoapte bate un vânt iute și rece, fără de milă. Muzica ploii hipnotizează totul în jur cu vraja ei.

Bine ai venit, toamnă, anotimp al culorilor și roadelor bogate!

CVINTETUL TOAMNEI

STAN ALEXANDRA

Clasa a VIII-a A

S-a dus mândrul soare,
Afară adie o înfiorătoare boare,
Totul este arămiu în zare.
Copacul pare
Părăsit și singur tare.

EU ȘI CERUL- ARMONIE TOMNATICĂ

NEGULEI ANA-MARIA

Clasa a VIII-a A

Afară plouă, ca în orice zi de toamnă, monotonă. Cerul plânge. Nu de suferință, ci de plictiseală. Totul e un șir vag de evenimente plănuite, totul e exact la fel ca și anul trecut, ca și acum doi ani, ca și acum o eternitate...

Vântul își făcea loc printre frunzulițele roșcate ale copacilor ce mărgineau aleea parcului. Printre prundișul de pe aleea strâmtă și sihastră pătrundeau sfioase, la început, stropi fini de simțăminte, veniți din văzduhul amortit și melancolic. Nori pufoși și seci plateau peste pleoapele cerului, făcându-l să se simtă stânjenit. Nu îi convenea că soarele, nebunul, a vrut să plece. Îi promisese că nu îl va mai părăsi în toamnă, anotimpul codrilor ce suspină cu foițe morcovii, roșcovane și şușotesc rareori cu câte una verzulie, stârnind invidia celorlalți copaci. Dar, totuși, simțea că putea să îndure această tragică despărțire, doar pentru că putea admira suferințele copacilor- covorul cromatic de sentimente, ce se amesteca cu frunzele doborâte sau în plină cădere.

Clipesc, în timp ce pupila-mi ochilor este atinsă de câteva lacrimi calde ale prietenului meu, cerul. O lacrimă de-a mea se îmbină cu o lacrimă de-a lui, alta de-a lui, cu una de-a mea. Parcă eu și cerul ne completam unul pe altul – el, sigur, plângând cu stelele-i și luna străvezie, iar eu – tot pustnică, lăcrimam pe-o bancă dintr-un parc.

Copacii păreau că duc niște convorbiri indirecte cu șuieratul vântului, ba certându-se, ba împăcându-se, atunci când muzica frunzelor se opera. Aerul parcă a prins o tentă chihlimbarie, iar mirosul de ploaie se amesteca încetișor cu o mireasmă înfundată de ambră. Frigul se accentuează, în timp ce simt cum cerul începe să se bucure. Lacul ce ușor picura din pleoapele-i înfumurate s-a oprit din curs, în timp ce un șirag de frunzulițe pierdute alunecau pe poteca pătată alocuri de băltoace micuțe de mâl. Soarele se strofoca să străpungă cu razele-i frigul, pentru a-l ferici pe cer. Vedeam cum, acolo, se ducea o luptă crâncenă între un fulger de lumină caldă și un nor smântâniu. Lupta era aproape la fel de crâncenă precum cea a frunzelor cu vântul.

În final, raza năstrușnică de soare rupe norul în două, luminând frunzele copacilor. Fiecare frunză semăna cu un vitaliu unicolor, o paletă variată de culori autumnale fiind regăsită în jur, oriunde ochii-ți voiau să privească.

Simt că toamna îmi descria sufletul ca un cvintet de culori care se combină într-un vârtej de șoapte. Acesta este anotimpul meu, îmi spun, apoi mă ridic de pe bancă, inima rupându-și cu greu cusătura dintre ea și priveliștea pe care a admirat-o ceva vreme.

„Plec, toamnă, plec, te las aici...” , spun privind pentru ultima oară în urmă, apoi îmi văd de drumul meu...

CVINTETUL TOAMNEI

STAN DANIELA

Clasa a VIII-a A

Afară suflă un vânt,

Care fură din mine

Mai mult decât sunt.

Cerul plânge cu lacrimi de rouă,

Îmbrăcând țara într-o culoare nouă.

NICULAIT INGRID- Clasa a VIII-a B- „VENIREA TOAMNEI”

PRINTRE FRUNZELE CARE CAD

PETRY INGRID-CARLA

Clasa a V-a B

Era o zi însorită și plăcută de primăvară, iar muncitorii lucrau cu spor. Unul dintre ei, de la demolări, pe nume Ramp stătea de vorbă cu colegii săi. La un moment dat, cineva spuse că undeva, nu prea departe, se află o pădure în care era veșnic toamnă și, cel mai ciudat, pădurea apărea și dispărea. Era de fapt o pădure fantomă. Interesantă poveste, dar muncitorul nostru

demolator nu prea credea în așa ceva și nici nu se temea de păduri fantome. Asta la început, fiindcă orele treceau și lui Ramp al nostru începea să i se facă frică.

A doua zi, Ramp și colegii lui demolară o mulțime de case și pe la asfințit, obosiți, plecară spre casă. Ramp rămase ultimul și se pregătea să plece, când, deodată constată uimit că în jurul său apărură o pădure din care frunze aurii, ruginii și roșii cădeau rotindu-se într-un dans amețitor formând un covor multicolor și lucios. Frunzele cădeau neconținut și cu o repeziciune stranie din copacii plini de frunze care parcă reapăreau după ce cădeau. Această constatare îl împietri de spaimă pe Ramp care crezu că are vedenii din pricina fricii, dar după câteva minute pricepu că nu e nici o vedenie, pădurea era cât se poate de reală, iar frunzele se îngrămădeau în jurul lui cu repeziciune. I se făcu o frică de nedescris când își dădu seama că se află în pădurea fantomă de care auzise cu o zi înainte. Nu știa ce să facă și, fără să se mai gândească o luă la fugă îngrozit. Cum alerga el așa, se lovi de un copac imens și căzu. Era doar un copac, nu avea de ce să se teamă, în definitiv nu era nimic în acea pădure care să fie primejdios. Erau doar copaci, frunze, luminișuri și poate câteva animăluțe. Ramp se ridică și începu să meargă sperând să găsească drumul spre casă. Totuși nu înțelegea de unde apăruse pădurea asta cu frunze căzătoare. Era totuși primăvară. De ce cădeau frunzele aici? Era clar pădurea fantomă. Nici măcar nu știa încotro să meargă. Se gândi că e mai bine să stea și să aștepte până pădurea fantomă va dispărea. Atunci totul va reveni la normal și va găsi drumul spre casă. Aștepta și tot aștepta când, deodată, zări ceva ciudat cu coada ochiului. Era atât de speriat, încât i se făcu frică să întoarcă capul pentru a vedea mai bine despre ce era vorba. Poate era ceva foarte primejdios, așa că hotărî să întoarcă capul și să privească mai bine. Întoarse capul și văzu ceva care semăna cu labele unei vulpi, lup, câine, ceva de genul ăsta. I se păru ciudat să vadă brusc așa ceva, mai ales că acea creatură nu scotea niciun sunet. Și culoarea era stranie. Degetele erau mov și erau aproape transparente !!! Ridică capul în sus și văzu că animalul era gigantic și într-adevăr era un soi de vulpe cu aripi și cu niște ochi mari, aurii ca frunzele toamnei. Creatura era într-adevăr transparentă și avea și niște urechi mari, pufoase, care-i fluturau în vânt. Când văzu asta, Ramp o luă la fugă, mai disperat și mai înspăimântat că prima dată. Animalul alerga spre el, neștiind cum să-l oprească și, deodată, îi spuse :

- Stai ! Eu nu-ți fac nimic ! Vreau să-ți spun ceva ! (bineînțeles era un animal magic).

Însă Ramp nu îl asculta și alerga în continuare, zicându-i :

- Nu te ascult ! Sigur mă păcălești !

Animalul își dădu seama că nu-l poate convinge să se oprească, și îi veni o idee mai bună : sări sus de tot spre cer și capătă culoarea galbenă a soarelui care-i străpungea corpul gigantic și ateriză chiar în fața lui Ramp. El se opri îngrozit, iar creatura gigantică oftă și îi spuse :

- Nu fugi de mine că nu-ți fac nimic ! de ce ți-e așa de frică ?

Ramp, mut de spaimă, se gândea cum să facă să scape.

- Știu, animalele nu vorbesc, dar eu sunt diferită. Sunt și transparentă, nu semăn deloc cu celelalte animale, zise creatura necăjită.

- Sigur nu-mi faci nimic? Zise Ramp uitndu-se la ea cu capul aplecat într-o parte.

- Nu-ți fac niciun rău. Cum te cheamă?

Ramp înghiți greu și îngăimă:

- R-R-R-R-R-a-a-a-a-am-p-p-p-p...

- Ramp?

Muncitorul tăcu, albindu-se la față pentru că încă nu avea încredere în creatură, dar, până la urmă, prinse curaj și spuse:

-Dar ce te interesează cum mă cheamă?!!!Nu vezi că sunt un biet muncitor la demolări?

- Tocmai despre meseria ta voim eu să vorbim.

- Despre meseria mea? Mai bine-mi spui ce e cu pădurea asta ciudată?

- De ce mă întrerupi? Ascultă! spuse ființa gigantică cam înfuriată. În locul acesta se află o pădure superbă, un loc cu plante și vietăți minunate pe care, nu demult, tu și ceilalți muncitori ați distrus-o pentru a construi clădiri de beton. Pădurea a fost nimicită într-o toamnă. Știu că ți se va părea ciudat, dar de atunci pădurea a devenit fantomă, da, o pădure fantomă, în care e veșnic toamnă. Tot de atunci nu mai există Toamna aceea frumoasă și caldută plină de

culori încântătoare și cântec vesel de păsărele...acum Toamna a devenit un anotimp urât, fără culoare, cu frig și ploi multe.

- Ah! Cred că ai dreptate! Și parcă îmi aduc acum aminte că acum câțiva ani am venit împreună cu ceilalți muncitori să dărâăm o pădure foarte frumoasă și stranie!

- Nu e stranie, e Magică! zise animalul foarte nervos.

- Magică?! o pădure magică și eu am dărâmat-o?! Te rog să mă ierți, eu nu am vrut să fac asta! Șeful m-a pus! Adăugă Ramp cu sinceritate.

Animalul gigantic se mai liniști auzind acestea și spuse:

- Știu că șeful te-a pus, dar să știi că pădurea este mai importantă decât banii. Renunță la meseria asta și la șeful tău. Știu că tu nu ești rău la suflet și am încredere în tine. Îndreaptă-ți greșelile!

- Trebuie neapărat să renunț la munca asta? Și banii? Spuse Ramp simțind că leșină.

- Nu te îngrijora, după ce îți vei îndrepta greșeala, eu îți voi îndeplini toate dorințele. Trebuie să renunți la munca ta urâtă și să plantezi în locul acesta o sută de copaci. După ce vei face asta, pădurea magică va reapărea în toată splendoarea ei și Toamna va fi din nou ca altădată... Ce mai aștepti ?!

Când auzi acestea, Ramp plecă numaidecât să caute copacii pentru a-i planta cât mai repede. Se bucură că va reveni Toamna, dar era fericit că dorințele sale vor fi îndeplinite.

Găsi repede copacii și se apucă imediat de plantat. Spre sfârșitul zilei, termină de plantat cei o sută de copaci și apoi alergă la șeful lui să-i spună că-și dă demisia. Când ajunse acolo, îi spuse șefului:

- Bună ziua domnule, știți ceva?

- Ce? Spuse șeful fără nicio grijă.

- Îmi dau demisia de aici. Voi nu știți ce faceți, dar distrugeți păduri fără niciun rost. Din pricina dumnevoastră o pădure superbă a fost distrusă și odată cu ea ați urât Toamna. Eu nu

vreau să mai lucrez aici. În plus, sunteți un om foarte rău! Trebuie să vă opriți să mai distrugeți natura!

- Cum?!!! Tu vorbești serios?

- Da, zise Ramp hotărât.

- Nu ai decât să pleci, vei rămâne fără bani, dar eu nu am de gând să renunț la ceea ce fac. Voi dărâma tot ce-mi stă în cale, așa cum am făcut și până acum și nu mă va opri un neghiob ca tine!!!

- Ba ai să te oprești, nu știu cum, dar sigur vei înceta să mai distrugi păduri! Vei vedea! zise Ramp și plecă liniștit.

Când văzu asta, șeful se enervă atât de tare, încât începu să alerge spre Ramp pentru a se răzbuna. Ramp, speriat, o luă din nou la fugă, șeful lui era o brută musculoasă și se temea foarte tare de el. Nu mai avea nicio speranță bietul nostru erou când, deodată, în depărtare, o zări pe vulpea aceea bizară zburând spre el cu aripile ei imense.

Creatura ciudată din pădurea fantomă se apropie de Ramp și acesta o întrebă, gâfâind de efort:

- Ai venit să mă salvezi?

- Bineînțeles, te voi salva pe tine și voi salva și pădurile. După ce spuse acestea, ciudatul animal gigantic ateriză chiar în fața șefului care mai avea puțin și-l prindea pe Ramp. Când văzu vulpea gigantică cu aripi, șeful demolator se opri îngrozit, iar ochii lui bulbucăți mai aveau puțin și îi ieșeau din orbite. Creatura magică își puse laba ei gigantică pe piciorul șefului cel rău. Acesta țipă de durere și spaimă. Vulpea magică îi zise:

- Nu-i așa că ți-e frică de mine?!

- Daaaaaaaaaaaaa! Spuse transpirat de frică șeful.

- Foarte bine! Află că eu sunt protectorul pădurilor și am venit să te opresc să le mai distrugi. De aici înainte, dacă te vei mai atinge de vreun copac, vei avea de-a face cu mine!!! Ai înțeles?!!!

- Sssssssssiiiiigurrrrrr că am înțeles bângui demolatorul.

- Acum îți dau drumul, zise creatura magică, dar dacă nu te vei potoli cu distrugerea naturii, data viitoare nu vei mai scăpa cu viață! strigă creatura cu o voce tunătoare și cu ochii sclipind infricșător.

Demolatorul plecă cât putu de repede, nu putea alerga fiindcă laba gigantică a animalului magic îl făcu să șchioapete de durere...

Când îl văzu plecând înfricoșat, creatura magică își strânse mulțumită aripile și îl privi pe Ramp. Acesta se uită uimit la o pădure imensă și superbă ivită ca prin minune în fața ochilor lui. Era pădurea fantomă care reapăru, de data aceasta pentru totdeauna, după ce el plantase cei o sută de copaci.

- Vezi? totul a revenit la normal. Odată cu pădurea și Toamna va redeveni anotimpul minunat de odinioară, zise mulțumită vulpea magică. Rămâi cu bine, Ramp, și fii sigur că îți voi îndeplini toate dorințele de acum înainte.

- Mulțumesc! spuse Ramp fericit și , după ce își luă rămas bun de la creatura magică, porni grăbit spre casă, nerăbdător să povestească tuturor întâmplările neobișnuite al căror erou fusese fără să își dea prea bine seama.

TOMA GABRIELA- CLASA a VIII-a A- „MELANCOLIE DE TOAMNĂ”

SIMFONIA TOAMNEI

NEGULEI ANA-MARIA

Toamna, anotimpul melancoliei, al florilor ce îți trec prin vene, al ploii calde, al roadelor aurii ce stau în pom zâmbind, așteptând ca cineva să le culeagă, este anotimpul care mereu îmi scoate din suflet cântecul etern al vieții.

Covorul de frunze oranj și galbene foșnea la fiecare pas pe care îl făceam prin orașul plin de copaci și amintiri de neuitat. Razele palide de soare treceau prin adunătura uriașă de frunze de deasupra mea, luminând poteca foarte puțin, frângând întunericul rece și plăcut al pădurii. O pădure dintr-un parc oarecare, prin care nu am mai trecut niciodată, o pădure magică: foșnetul

frunzelor, pașii pe care îi făceam, o ciocănitore singuratică care consulta un copac bătrân ce văzu poate dublul toamnelor pe care le văzusem eu, totul era fermecător.

Mergând, dau peste o bancă abandonată și bătrână, cu creștături nemiloase ale timpului nemuritor ce se așezaseră mai de mult pe aceasta. Era locul perfect unde puteam să îmi scot jurnalul și să scriu toate lucrurile importante, folosind stiloul tatălui meu, care murise...

M-am așezat pe banca nevopsită și veche, scoțându-mi jurnalul meu vechi ce era pe terminate. Vântul, care bătea înainte încet și calm, începea să se grăbească din ce în ce mai mult, simțind niște fiori reci și plăcuți prin vene, având impresia că ploaia trebuia să înceapă.

Priveam foile îngălbenite din cauza vechimii, cum scrisul meu evolua din an în an... Degetele îmi alunecau printre foi exact cum anii mă părăsiră, încet, puțin câte puțin. Am îmbătrânit. Parcă ieri eram un copil ce de-abia aștepta să meargă la școală, ce era fascinat de lumea literaturii, care era bucuros de fiecare dată când un profesor le predă ceva nou, ce pretindea că mergea afară, dar de fapt mergea la biblioteca mică și retrasă din orașul său natal. Îmi e dor... Îmi e dor de mine, îmi e dor de tinerețe, îmi e dor de ce am fost...

Am ajuns la prima pagină ce rămăsese nescrisă. Mă uitam acum înspre foaia goală, ascultând cântecul provocat de natură. Frunzele foșneau așa de pașnic, iar acestea din jurul meu vibrau la muzica puternică a culorilor...

Momentul de meditație profundă îmi fu întrerupt de o frunză roșie, care căzu fix peste foaia în care trebuia să îmi aștern sentimentele pe care sufletul meu îmbătrânit le purta închise adânc în el. Deodată, o pată se așternu pe frunza roșie ca o pătlăgea, căzând din ceruri ca o pasăre rănită, apoi alta... și alta... pe foaia galbenă și subțire... Începu ploaia.

Am închis jurnalul cel vechi, punându-l în geanta mea neagră din piele, împreună cu stiloul cel mai de preț pentru mine, și am plecat.

Pășeam, fiecare pas lăsându-l în urmă cu un regret adânc. Mă despărțeam de un loc cu totul magic. În sine, toamna este magică, fiind cel mai special anotimp. Iar la fiecare pas pe care îl făceam, curgea în spatele meu câte o zi trăită de mine în această toamnă și în alte toamne târzii...

SIMFONIA TOAMNEI

STAN ALEXANDRA

Clasa a VIII-a A

Razele soarelui sunt din ce în ce mai palide. Marea de verdeață se îngălbenește. Mii de frunze multicolore se leagănă în vânt ca niște bărcuțe pe apă. Pădurea pare de aramă. Pe pământul amorțit cad miresme stinse și frunze veștejite. Vântul bate ușor, împrăștiind arome dulci și amăru. Este toamnă.

Pământul este acoperit de un covor multicolor de frunze. Încet, încet, soarele se ascunde în norii de plumb. Toate viețuitoarele se pregătesc pentru iarnă. Păsările călătoare parcă plutesc pe marea albastră a cerului și se apleacă spre arbori ca un rămas bun, apoi își continuă drumul, ducând cu ele cântecele minunate cu care ne-au înveselit anotimpurile precedente. Pe jos, prin covorul de Frunze, se zăresc din când în când furnicuțe care aduc provizii suratelor lor pentru anotimpul ce va urma. Veverițele adună ghinde, sărind dintr-un copac în altul, pe crengile lor ce se leagănă în bătaia vântului.

Din când în când mai cad câțiva stropi de rouă, îmbroșându-se astfel puținele flori care au mai rămas la vedere. Pădurea este colorată în minunatele culori ale toamnei. Din depărtare se simte parfumul fructelor coapte.

Foșnetul frunzelor, sunetul cristalin al râului, stropii de ploaie, cântecele păsărilor și adierea vântului parcă alcătuiesc simfonia toamnei.

Noaptea răcoroasă se apropie, frigul se întetește, iar amintirea verii se risipește, făcând astfel loc toamnei...

FIERARU DENISA-Clasa a VI-a A- „VINE TOAMNA”

SIMFONIA TOAMNEI

STAN DANIELA
Clasa a VIII-a A

Pomii își îmbracă mândri zestrea bogată în culori armonioase de toamnă. Norii cenușii inundă cerul. Toamna a venit cu bogățiile ei, insuflând în inima omului un ocean nesecat de bucurie.

Din înaltul cerului cade o lacrimă rece... Altele urmează căzând speriate pe pământ. Picură din ce în ce mai tare, iar stropii puri de ploaie se izbesc de pământ. Cerul plânge scugerea timpului. Suferința întemnițează sufletul. Timpul nerăbdător trece fără să se asigure că suntem pregătiți.

Lacrimile cerului formează o minunată orchestră. Cântecul melodios unge sufletul și îl alină. Cerul se îmbărbătează, lăsând ultima urmă a regretului să cadă... Viața merge mai departe! Niciodată nu e prea târziu să te lași purtat de aripile vântului și să zbori spre fericirea absolută.

Văzduhul se înseninează, iar frunzele de culori amețitoare se scutură de nostalgie cu ajutorul vântului. Natura înprospătată se aseamănă cu inima pură, inocentă. Frumusețea ei îți da fiori, fiorii pe care îi simți atunci când îți dai seama că imposibilul este de fapt posibil, fiorii necunoscutului... Aceasta este temerea: că nu vom putea să ne descoperim sensul vieții...

Vântul trece nemilos ca timpul, smulgând frunzele de pe crengi. Le smulge cu brutalitate, despărțindu-le de casă pentru totdeauna. Crengile pierite rămân fără ceea ce le înfrumuseța. Vântul se grăbește parcă disperat. După toată strădania și emoțiile necontrolate pe care le-a simțit, își dă seama că a ajuns înapoi de unde a plecat...

Simfonia toamnei potolește vântul cu sunetele liniștitoare. Natura cântă și încântă universul. Cântecul parcă vorbește cu sufletul. O rază palidă și sfioasă de soare luminează o frunză. Ea cade, celelalte urmând-o. Frunzele dansează un vals fantastic. Vântul este dirijor. Simfonia toamnei cântă fericirea. Frumusețile arămii se mișcă înainte și înapoi sincron. Este un peisaj de vis. Frumusețea aceasta dumnezeiască se datorează melodiei sufletului, care a încântat și a surprins întotdeauna. Aș vrea ca această simfonie să fie eternă ca dragostea lui Dumnezeu pentru oameni...

SPECTACOL DE TOAMNĂ

PLĂIAȘU-COZAN OCTAVIAN

Clasa a VIII-a A

Prin alaiul ei miraculos încărcat de miresme și culoare, toamna s-a așezat peste melagurile noastre.

Într-o dimineață, în timp ce încercam să înfrâng dulcele somn, am simțit un fior rece care s-a prelins în tot corpul. Curios de acest fenomen, m-am dus către fereastră, înțelegând imediat cauza: toamna a sosit! Privesc mirat spectacolul și mă hotărâsc să asist la el, să- i descopăr misterele. Ajungând afară, o frunză galbenă și lucitoare mi se așează în cale, parcă vrând să mă anunțe ceva. Mă uit în sus și văd splendoarea din care faceau parte sute ca ea. Rând pe rând cădeau parcă îngânate de un dirijor, atingând fragedul sol, printr-o perfecțiune de maestru. Melancolic, mă gândesc la anii care au trecut peste mine și la ignoranța pe care am avut-o până acum la această simfonie. Tresar ușor, invadându-mă un sentiment nebun de bucurie. O iau în mână, îi șoptesc profunda mea admirație, apoi o las în voia sorții. Îmi părea rău că n-am putut să- i spun mai mult, s-o îmbrac într-o salbă de vorbe sincere. Mă îndepărtez ușor, continuându-mi plimbarea...

Pășesc ușor și nesigur pe pământul rece. Un vânt tomnatic îmi bate în față, șoptindu-mi la urechi vorbe de duh. Plăcut surprins de acest lucru, mă las condus de el prin minunatul tărâm al toamnei. Soarele scâldea ușor peisajul. Era timid și supărat de plecarea anotimpului, în care era actorul principal, ascunzându-se subtil sub cortina norilor grei și pufoși de vată, dând din în când aude în n când semne de viață. Îl văd și par surprins. Încerc să- i fac curaj, însă abandonez.

Dintr-o dată, un fâlfâit puternic de aripi se aude în depărtare. Mă uit în sus și văd cum stoluri de păsări călătoare își parăsesc meleagurile mult iubite. Se simțea tristețea lor, dorul lor nemărginit de casă dar totodată și goana lor aproape disperată de supraviețuire. Un gol apăsător se creează în sufletul meu, neînțelegând fenomenul. Simt cum ușor-ușor, tristețea se instalează; peste obrajii îmbujorați de săruturile dulci ale vântului prelingându- se o lacrimă. Printr-un ultim efort, îmi iau un călduros adio, căldura pe care aș vrea să le-o transmit, dar sunt neputincios.

Observ că toamna este mai mult decât fantezie și culoare; înseamnă sacrificiu, sentiment și destin și că uneori trebuie să te lași purtat de toate aceste lucruri.

Peste tot se zăresc oameni. Unii robotesc de zor, alții privesc melancolici mirificul peisaj, fiecare depunându-și cu bucurie în suflet amintirile la care au fost martori dar și protagoniști în toți acești ani. Unii sunt purtați spre abisul fericirii, alții trăiesc cu amărăciune și cu regret în suflet tot acest spectacol. Mă așez pe o bancă. O nucă îmi cade în mână, primind astfel un dar al toamnei. Chipuri de copii, cu bujori în obraji și cu voiciunea specifică se preling în acest peisaj, dându-i și mai multă viață, întinerindu-l. Răsetele lor îmi umplu inima cu extaz. Îi văd cum trec nepăsători peste greutățile vieții și îi văd cum, cu o înțelepciune divină, te fac să uiți de neghina vieții tale și să iei totul ca atare, creând din jocul lor o capodoperă a timpului. Vântul mă poartă acum pe culmi nedobândite ale imaginației, povestindu-mi istorii și povești nemuritoare. Le ascult cu mare atenție încarcându-mă cu o fericire arareori întâlnită. Se joacă cu părul și cu fața mea, le săruta dulce lasând în urma lui fiori reci. Se vede că e tare poznaș, dar totodată un foarte bun actor.

Se înserează... Ușor, dar sigur mă trezesc din visarea dulce trăită până în acele momente. Fac o plecăciune în fața întregului spectacol pe care Dumnezeu, prin dragostea sa nemărginită, mi l-a oferit și îmi iau adio.... Nostalgia mă cuprinse. Mă trezea la realitate. Ajung acasă, pun capul pe pernă și ațintesc ochii în tavanul monoton prin prisma albului său imaculat. Mă gândesc la tot ce am trăit până acum; camera mea începu să prindă viață, albul monoton prinzând culoare. Adorm cu gândul la ea, la acea lume de vis pe care am trăit-o astăzi.

Frumoasă ești stăpână Toamnă și mult iubită de sufletul meu!

TOAMNA IN CUVINTE ȘI CULORI

POPICĂ BIANCA MARIA

Clasa a VIII-a A

Lacrimile lui septembrie udă pământul. Toamna preschimbă culoarea peisajului în tonuri calde de galben-marونی. Pământul stors caută lumină și căldură.

Ascuns după norii cenușii, soarele nu mai aruncă săgeți de foc, dar mângâie pământul amorțit. Aleile acum pustii sunt vopsite cu galben-auriu, roșu de foc și maro-arămiu. Frunzele se desprind din pomi, plutind ca niște bărcuțe, făcând o rochie ca din fire de aur. Din norii plumburii, picăturile de argint stropesc covorul moale de frunze. Pe stradă se plimbă vântul ruginiu care emană fiori, frigul își face simțit prezența. Noptile devin răcoroase și pline de mister, se scurge o ploaie încărcată cu diamante, dându-le de veste păsărilor că a sosit vremea să plece în țările pline cu soare.

Mireasma de toamnă îi urcă pe copii în trăsura ei, destinația : Școala! Iată se aude și clinchetul clopoțelului care îi cheamă pe copii la școala. Cu mic, cu mare, sufletele care până acum au fost în vacanță și s-au bucurat de soarele arzător, acum își caută locurile în bănci.

Valul de brumă a împodobit natura. Covorul de aur se vede acum în câmpurile cu roade bogate. Nucile cu miezul dulce și merele, gutuile parfumate sunt nu mai bune de gustat. Câmpia veștejită are recolte din belșug, iar munca-i în toi. Toți ai casei se ajută pentru a strânge toate bogațiile realizate de acest anotimp al belșugului și a-și umple casele cu bunătăți pentru iarna grea ce va veni.

Ramurile încărcate de culori și fantezie, din pădurea tristă, bagă animalele în vizuini: "A venit frigul, toamna e aici!", strigă una dintre ele. Gâzele sensibile, lovite de frig, caută casă sub plapuma multicoloră de frunze. Pe frigul acesta, singurul care bântuie pe străzi este vântul rece și tomnatic, în rest nici țipenie de om. Toată lumea stă în casă, face focul și așteaptă pregătiți anotimpul cel rece. Natura este de-a dreptul încremenită.

Toamna îmi schimbă starea, emanând o multitudine de sentimente și emoții, fiind un anotimp complex.

SPERANȚA TOAMNEI

PLĂIAȘU-COZAN OCTAVIAN

Clasa a VIII-a A

Îmblânzită de vânturi, ploi și frunze căzătoare,
Toamna a venit
Și peste sufletul amorțit,
A adus lumină și culoare-
Speranța vieții ca într-un joc al păsărilor călătoare.

Tremur de aramă se aude de departe,
Purtat mereu în suflet de-un simplu muritor,
Ș-un strigăt de durere și de ajutorare
Se aude în surdina unui ecou răpus.

Pământul veștejit învie dintr-o dată,
Acum e prea târziu, și-o spune el șoptit,
Și lasă peste lume, răpus și-ndurerat,
O unică tăcere și-o amăgire crudă.

Speriată și pustie, natura toată geme,
Căci simte cum melodic pieirea e aici,
Nu are nici iertare și nici nu se căiește,
Râzând triumfătoare, cu pieptul dezgolit.

Un bucium se aude în zarea-ndepărtată,
E tropotul sălbatic al cailor de fier,
Ce poartă după sine gigantice armuri,

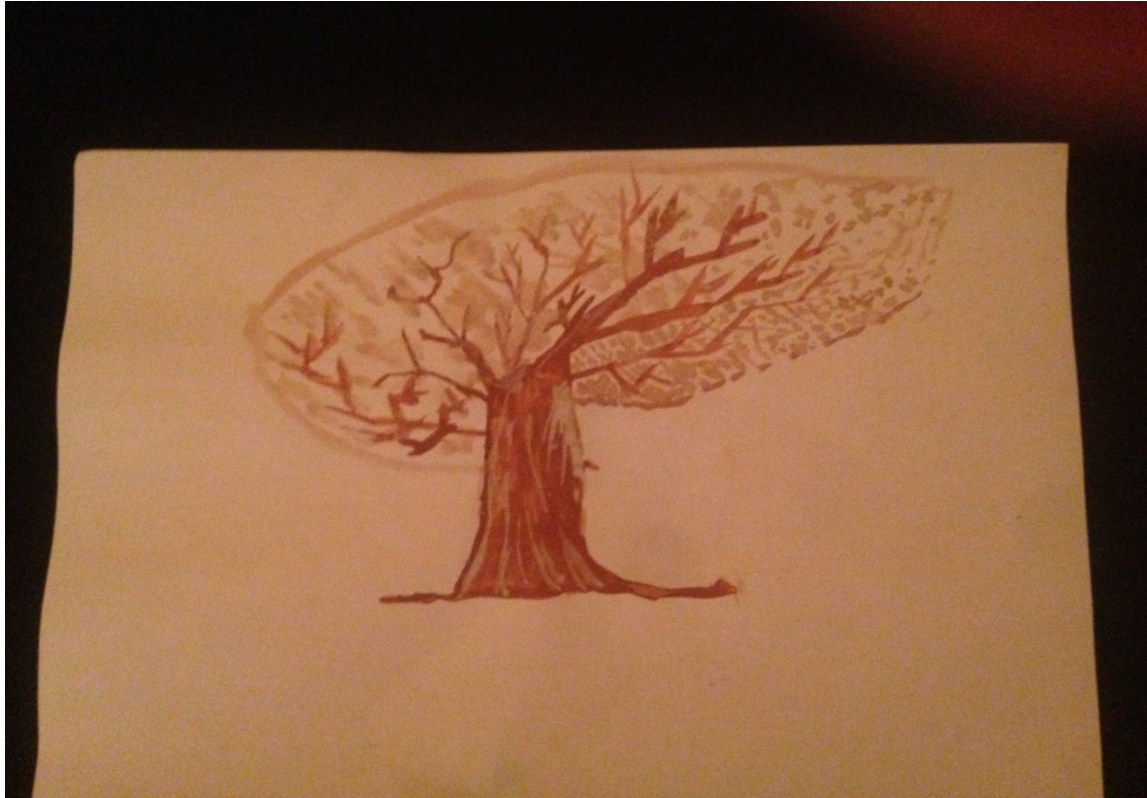
A marilor regrete din ploaia de cuvinte.

Fantasme umplu noaptea cu glasul lor sinistru,

Povești nemuritoare purtate de un vânt

Și-n umbra morții vine și râde lucitoare,

Speranța toamnei care învie suspinând.

RĂDUȚĂ VALENTIN-MIHAI- Clasa a II-a A - „TOAMNA”

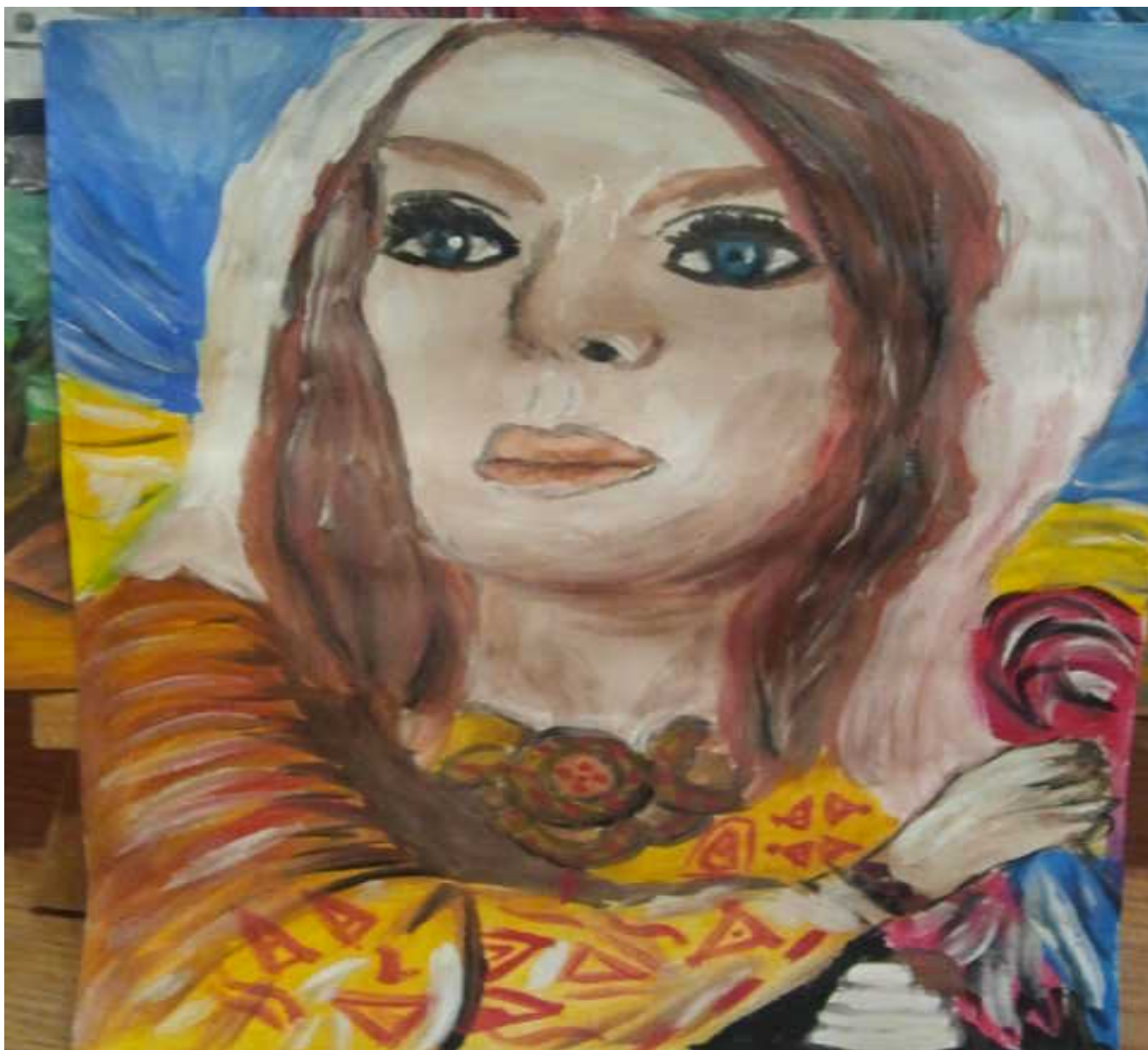
TOAMNA ÎN PĂTUȚ DE NEA

RĂDUȚĂ MARIA
Clasa I A

Barza ne pândește. Ne-a pândit toată vara. Acum nu mai avem o zi de seară, mai frumoasă decât o frunză, mai galbenă decât o floare. Noi mai știm cine ne-a luat, la mămica la culcat?

Floricelele erau fericite, pentru că vedeau frunzele căzând. Era o adiere de toamnă. Era frumos afară. Vântul trecea glorios, dar o frunză mică stăruia singură și tristă.

-Nu vreau să cad! Nu vreau să ajung că celelalte, pentru că celelalte sunt triste și simt că mi se va întâmplă ceva rău...E greu să cred că o să ajung și eu așa! Lumea e atât de crudă, dar eu nu pot să fac nimic! Vântul trece prin mine și mă gâdilă încetișor...Mă simt că și când aș fi într-un pătuț de nea și acolo este frig, o să îngheț!...Dar eu sunt prea mică, sunt o frunză foarte sensibilă, și nimeni nu mă ascultă...

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B- „**TOAMNA MEA**”

TOAMNA MEA

NICULĂIȚ INGRID

Clasa a VIII-a B

Era o zi frumoasă de septembrie. Toamna cea veselă împrăștia arome dulci și amăru, miresme stinse. Soarele cel palid era trist că nu mai putea zâmbi cu aceeași putere din nou.

Stăteam și mă uitam pe geamul fumuriu cu melancolie, cum frunzele multicolore pluteau în văzduhul plin de nori suri, iar apoi cădeau pe pământul moale, și îmi aduceam aminte de acele culori de smarald pe care le aveau copacii, când natura reînviase.

Soarele cel trist se dusesse la culcare, iar pământul rămăsese fără pic de lumină, strălucire sau veselie. Norii cei negri s-au așternut peste acest ținut infinit și au început să plângă. În acel moment a început o ploaie nemaîntâlnită, cu fulgere de mii de ori mai strălucitoare decât razele soarelui și niște tunete incredibil de zgomotoase. Dintr-odată se făcu liniște. Nu se mai auzea nimic în afară de stropii de ploaie care dansau pe asfaltul denivelat.

Sunt o persoană căreia îi place foarte mult ploaia. Mi se pare interesantă, neobișnuită și mă liniștește. După ploaie o lume nouă se arată un alt tărâm magic, mai pur, mai curat, dar nu oricine îl poate vedea.

După ce s-a oprit această ploaie, s-a arătat curcubeul multicolor, care pur și simplu îți capta atenția, prin culorile lui naturale și extraordinare. Ciudat este că, deși aceste culori minunate sunt una lângă alta, niciodată nu se combină, dând alte nuanțe de culori. Odată cu curcubeul, am zărit și puțină strălucire de la soarele care se lupta din răspuțuri să iasă dintre nori. Aceste raze de soare, acea strălucire aparte, semnifică speranța, veselia, sentimentul acela când totul revine la viață. Am simțit cum razele soarelui îmi mângâiau fața cu acea căldură unică și blândă.

Toamna este un anotimp nemaipomenit, și cu ploi și frig, dar și cu soare și căldură. În această perioadă a anului se fac perele de aur roșu, merele de foc, prunele vinete și multe alte bunătăți. Este și anotimpul tuturor culorilor.

Și eu, ca și toți ceilalți copii silitori și cuminți, de-abia aștept acest anotimp minunat, ca să-mi cumpăr rechizite noi și să învăț o mulțime de lucruri interesante de la școală.

În fiecare an, după o vară fierbinte și liniștitoare, începe să adie un fior rece pe lângă mine, care vestește venirea toamnei. Mă cutremur puțin și de abia atunci îmi dau seama ce repede trece timpul. Nici nu începe bine vara, că se și termină. Ar trebui să ne bucurăm de fiecare anotimp în parte, deoarece fiecare are acel ceva, acea magie specifică, ce te face să zâmbești, să fii fericit, să ai inima plină de lumină. Totul este trecător prin viața noastră și ar trebui să ne bucurăm de orice ne este oferit, cum ar fi frumusețea și bogăția fructelor toamnei sau

culorile ruginii ale frunzelor, care cad lin pe pământ. Timpul se scurge ca nisipul din clepsidră, dar, din păcate, nu mulți oameni mai observă ceea ce este în jurul lor.

Totul este special în această lume și ar trebui apreciat!

TOAMNA

NEGULEI ANA-MARIA

Clasa a VIII-a A

O! ce dulce este toamna

Plină de vise și culori,

Ea arată ca o doamnă

Cu mii de gânduri și fiori.

Cu alaiul ei de frunze

Și pe ceruri călători,

Toamna-alearga printre vise

Peste norii zburatori.

Frunzele,multicolore

Au căzut,pline de gânduri

Se lasă-n aer ușoare

Și s-așază-n multe rânduri.

TOAMNA, FEERIE DE CULORI

ȘTEFAN ELENA-DANIELA

Clasa a VIII-a A

Toamna este un anotimp cu adevărat fermecător.

Peste cer se așterne un șal uriaș de nori cenușii, care plutesc în adierea ușoară a vântului peste casele triste, iar din ei cad șuvoaie de ploaie, ce ne creează o stare de melancolie.

Prin ninsoarea de frunze roșcate, toamna își arată frumusețea.

Pe dealuri, pe câmpuri, în pădure și în livezi, totul capătă o nuanță aurie. În păduri nu se mai aud trilurile păsărelor, deoarece ele au plecat și au luat și cântecele lor nemaipomenite.

Dar pădurile nu sunt așa de pustii, deoarece copacii sunt înconjurați de frunzele multicolore care stau așternute ca un covor.

Peste dealuri, peste tot, răsună gălăgia oamenilor care au venit să strângă roadele toamnei.

Totul în jur e colorat și mi-aș dori ca toamna să nu mai plece de la noi, dar totuși, din clipă în clipă, trebuie să vină iarna mult dorită și ea, iar toamna va fi nevoită să plece și să ne lase cu dor în suflet un an de zile.

Până la urmă, toate anotimpurile sunt frumoase și fiecare are farmecul ei cu care an de an ne satisface inimile.

Uneori, abia așteptăm să vină vara ca să luăm vacanță și să putem merge unde vrem noi și cât vrem noi, alteori, primăvara, ca să ne aducă florile ei frumoase, iarna, poate este mult așteptată ca să ne dăm cu sania și să ne bucurăm de covorul alb, iar toamna, pentru roadele gustoase pe care ni le oferă negreșit.

ANOTIMPUL SUFLETULUI MEU

APOSTOL DIANA-MARIA

Clasa a VI-a B

Astăzi este ultima zi de toamnă. Sunt tristă, dar în același timp și fericită. Nu știu ce am. Cred că totul este din cauza visului de seară.

Aseară am visat că mă alergam cu sora mea printr-o pădure. Eram vesele, ne jucam și râdea în hohote, dar visul meu parcă dintr-o dată s-a transformat într-un mic coșmar.

Sora mea dispăruse chiar din fața mea ochilor mei. Îi auzeam râsul, dar nu era nicăieri. Dintr-o dată, pădurea se făcuse mult mai mare decât o credeam. Căutând-o, m-am rătăcit. Am mai mers puțin, neștiind unde mă duc. Văd un pod la aproape cincizeci de metri distanță de mine. Mă duc spre el. Podul era plin de mușchi verde-marونیu.

După ce trec podul, ajung pe un mic deal. Dealul era împărțit în două de o potecă lungă și îngustă. În partea stângă a dealului, era un copac mare și cu multe crengi lungi. El mai avea câteva frunze. Era tot uscat.

Am continuat și am mers pe acea potecă. La sfârșitul potecii, era un indicator pe care scria "FERICIRE". Am urmat acel drum, el mai cuprindea două dealuri vrăjite. Mergând pe primul deal plin cu frunze de toate culorile și copaci goi, nu puteam să mă gândesc decât la cele mai frumoase momente din toamna aceasta, iar al doilea deal mă făcea să mă gândesc la ce voi face în celelalte anotimpuri, știam că niciunul nu va mai fi așa frumos ca toamna.

La sfârșitul drumului, un zid cu o ușă înaltă din piatră bloca drumul. Am împins ușa de piatră și acolo erau părinții mei cu sora mea și cei mai buni prieteni.

Așa s-a sfârșit visul meu!

Există o armonie în toamnă și o strălucire în cerul ei, care nu mai poate fi găsită în niciun anotimp, ca și cum nu ar putea fi, ca și cum nu ar fi fost vreodată...

Toamna este o a doua primăvară, când fiecare frunză este o floare!

RĂDUȚĂ VALENTIN-MIHAI – Clasa a II-a A- „TOAMNA”

TOAMNA

STAN ALEXANDRA

Clasa a VIII-a A

Norii plumburii ascund cerul albastru ca un ocean. Soarele solitar abia se mai zărește. Vântul trece rapid prin crengile amorțite ale copacilor, ca o balerină zburdalnică în mijlocul unui act de dans. Frunzele tremură ușor și se desprind greoaie de crengile ce odată le uneau, alcătuind astfel un minunat tablou. Vântul bate repede, făcându-le să plutească în aer ca o barcă pe marea albastră, animată de câteva valuri mici. Frunzele se așază ușor pe pământul rece, lângă alte frunze înghețate de răceala pământului. Este toamnă.

Stropi ușori de ploaie cad peste frunzele copacilor, înghețându-le. Vântul se întetește, fuge urmărit de mânia frigului care se apropie. Totul este în mișcare: frunzele se dezlipesc de crengile copacilor și zboară departe, iar stropii mari de apă dau năvală și cad în direcția indicată de vântul aspru. Culorile peisajului picură ca un răsărit de soare saturat, iar violența vântului se transformă într-un uragan ce smulge cu o ușurință de nedescris toate culorile peisajului, nelăsând loc în sufletul dezamăgit al naturii de speranța opririi potopului.

Vântul nu încetează, iar peisajul colorat al toamnei se destramă. Speranța naturii se răvășește și dispare în golul cerului. Potopul nu dă semne de oprire și distruge în continuare tabloul greu obținut de talentata natură. Totul este distrus în jur; torul este înghețat, iar natura imploră vântul să oprească potopul ce nu pare că se va sfârși vreodată.

Dintr-o dată, uraganul dispare și vântul ce a fost în mișcare se oprește. Picăturile de apă se opresc și ele, lăsând loc astfel razelor calde ale soarelui. Natura se calmează. Potopul a trecut, dar urmele lui vor rămâne prezente mult timp. Peisajul nu mai este la fel. Copacii ce odată erau plini de culori nu mai au acum decât câteva frunze care au rezistat uraganului. Pământul este acoperit de frunzele căzute ale copacilor, iar frigul din interiorul peisajului dispare ușor. Deși peisajul este sfâșiat aproape peste tot, este încă o capodoperă; o capodoperă făcută de uraganul cu rol de pictor la un moment în care nu mai avea speranța fericirii. Urma pensulei acestuia a furat marea parte din culorile peisajului, dar tabloul acesta sfâșiat de tristețe încă reprezintă o capodoperă, deoarece în el stau urmele sentimentelor unui artist nefericit, dar care prin intensitatea trăirii sentimentelor nostalgice a creat un tablou profund, unic.

TOAMNA

STAN DANIELA

Clasa a VIII-a A

O frunză arămie își părăsește lent creanga de care era legată încă din primele zile și se alătură celorlalte care au făcut la fel, parcă obligate de trecerea timpului. Acest drum este unul fără întoarcere. Acum tot ce le rămâne de făcut este să privească lupta dintre nori.

Uriașii cenușii se opresc doar atunci când sunt secați de puteri. Luptele lor țipă a tunet. Lacrimile lor de durere cad ca niște săgeți dese și îmi udă părul. Cad cu o viteză uluitoare și lovesc pământul, contopindu-se astfel în băltoace care oglindesc înfiorătoarea scenă de pe cer.

Lupta încetează, rămânând doar lacrimile norilor care sunt din ce în ce mai rare. Prin jur nu e nimeni; a plouat prea tare ca să poată cineva să stea afară. Sunt doar eu. Uneori mă regăsesc în lupta norilor, în căderea frunzelor fără voia lor. Furtuna din sufletul meu se liniștește. Văd un pod care pare ireal, parcă ar fi din povești și alerg spre el. Acolo mai este un copilaș care se uită în sus și stă cu brațele întinse de parcă ar vrea să îmbrățișeze toată natura. Când m-a văzut, a venit la mine vesel și ne-am împrietenit. Am alergat prin băltoace, am admirat culorile frunzelor, despre care mi-a spus că seamănă cu culorile sufletului, de aceea sunt calde. Toamna nu înseamnă că cerul plânge sau că frunzele își părăsesc casa, ea înseamnă mai degrabă că ploaia binecuvântează pământul, iar copiii se pot juca în băltoace și pot admira frunzele sau chiar să le păstreze. Toamna înseamnă bogăție și culoare.

Toamna este metafora perfectă pentru un suflet de om. Chiar dacă avem supărări și frustrări și sufletul nostru este gri, există întotdeauna ceva care ne luminează interiorul atât de puternic, ceva pe care ne putem baza, soarele nostru, care chiar dacă nu strălucește mereu, tot soare este și tot luminează cât de puțin.

Pentru că toamna este frig, avem nevoie de ceva să ne încălzească inima. Cine ne-o poate încălzi mai bine decât bunătatea? Acest anotimp este o sumedenie de bogății sufletești, o sumedenie de bucurii. Este cel mai frumos anotimp. După cum a spus copilașul acela, „culorile toamnei sunt culorile sufletului”. Toți avem în noi iubirea roșie și bucuria portocalie. Dacă le-am lasă să se vadă, poate am avea și noi oamenii efectul pe care îl au frunzele asupra privitorilor. Am putea bucura pe cineva sau le-am putea lumina ziua cu un zâmbet doar. Așa am arăta cât ne prețuim și am deveni puri ca apa.

Copilașul pe care l-am întâlnit mi-a schimbat felul în care priveam lucrurile. El vedea numai partea plină a paharului. Sufletul lui care radia de inocență, puritate și fericire refuza să

vadă lucruri rele. Datorită lui sunt și eu așa. Am ales să văd acum în ploaie o binecuvântare și în căderea frunzelor, covorul minunat pe care îl formează.

Ploaia a început din nou. Copilașul a plecat cu mama lui. Am rămas iar doar eu cu mine. Am început să alerg prin băltoace și să râd, să mă uit la cer și să văd ce culori frumoase au, să las ploaia să mă purifice. Sunt udă toată și simt cum ploaia mi se prelinge pe obraji, că o mângâiere. Niciodată nu am fost mai fericită. Sunt una cu natura. Acum văd și eu toamna cu ochi de copil !

CVINTETUL TOAMNEI

NICULĂIȚ INGRID

Clasa a VIII-a B

Toamnă

Înmiresmată, ruginie

Zburând, culegând, visând,

Îți umple cămara cu

Bogăție.

NICULĂIȚ INGRID-Clasa a VIII-a B- „VIS DE IARNĂ”

VIS DE IARNĂ...

PLĂIAȘU-COZAN OCTAVIAN

Clasa a VIII-a A

Un vânt năprasnic se pornește, cuprinzând natura într-un joc nebun. Fulgii mari și groși se așează peste pământul amorțit, formând o pătură albă și densă, pururea imaculată.

O tăcere solemnă și gravă turbură peisajul. Un peisaj încărcat de mister și visare în care zâna iernii și-a pregătit grandioasa intrare spre abisul tragic al anotimpului.

Șoapte mărunte se aud în nemărginitul văzduh. Mă apropii și simt cum suflarea de viață îmi pătrunde în trupul ponosit de atâta amărăciune. Un acut sentiment de trăire își face loc, fiind înconjurat de o profundă libertate.

Roiuri de fulgi sunt purtați de blândul vânt prin eternul cosmos. Un spectacol dezmiardat de dragoste divină se pregătește să explodeze. Îngeri mii își arată strălucirea orbitoare pentru un fragment de gând, o cosmetizare feerică a perfecte și neatinsei naturi.

Ușor dar sigur cotrobăi prin această simfonie. O sete nebună de cunoaștere mă doboară fără să vreau. Un pom solitar se așează în calea mea. Observ fascinat miracolul anotimpului, dar și tristețea acestuia. Ramurile-i grele nu mai străbat necuprinsul orizont, ci cu o ușoară modestie, se pleacă, îngreunate de pulberea fină de nea. Sleit de puteri, își acceptă suferința. Mă apropii tăcut de acesta. Tremură în gânduri albe... Cu îndrăzneală, mă apropi de el și îi ating glorioasa podoabă a ramurilor. O coajă aspră și tare ca viața se simte, o nostalgie profundă atingându-mi sufletul. O comuniune puternică se leagă. Îi simt tremurul, îi simt suferința și lipsa, mândria și gloria. Încerc să-l alin, să-i sădesc în inimă un strop de speranță, dar e prea târziu. Nebuloasa trecere a timpului își spune cuvântul, o suflare grea și solitară îmblânzindu-mi trupul. Mă despart nespus de îndurerat de acesta, o frică muribundă regăsindu-se în slăbiciunea sufletului meu. Alerg și încerc să scot din mine acest tragic sfârșit, această înfiripare a morții. O cumplită durere face ca, șiruri de lacrimi să curgă peste obraji înfrigurați de dulcile săruturi ale vântului.

O salvare dumnezeiască se întrevede. Câțiva colindători își făceau apariția pe străzile troienite, urând cu o fericire de a trăi dusă pe culmile absolutului. Iarna este îmbrăcată de vocile lor pline de căldură, în lumină și culoare. Tristețea dispare, în locul ei triumfând o melancolie mult visată.

Mă trântesc peste fragedul omăt. Cu ochii ațintiți la cer, văd fantasme ale iernii. O visare profundă îmi atinge și mângâie sentimentele. Plutesc peste binecuvântatul peisaj. Un gust dulce de zăpadă se întrevede dincolo de nori. Aud tropotele cailor sălabatici, ca un răsunet de zbucium în tainicul amurg. Vârtejuri de zăpadă culeg în goană rodul iernii și spulberă orice pleavă în vânt.

În continua visare, fiori reci se preling peste ochii adormiți. O ivire de soare mângâie tandru trupul înghețat. Un corb negru ca tăciunile trece peste purul alb al omătului. Simt cum marea trecere nu mai are mult. Peste magicul triumf al vieții, un val de gânduri seci își lasă o urmă rece, o rană adâncă a eternului frumos. O sărbătoare a spiritului se anunță, o fastuoasă ceremonie îmbrăcată în clinchet de zurgălăi. Un zâmbet ceresc se întrevede, ușor-ușor desprinzându-mă de pe sol. Văd chipul ei, o fugă deșartă lăsând în urmă liniște și pace.

Rămas bun, vis de iarnă...

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B- „EMOȚIE DE CRĂCIUN”

TRADIȚII DE CRĂCIUN

NICULĂIȚ INGRID

Clasa a VIII-a B

Mai sunt câteva clipe până vine Crăciunul, iar partea mea preferată sunt tradițiile. Cu nerăbdare și emoție, aștept momentul în care bradul măreț, gol și pustiit, va sta cu capul plecat de rușine în mijlocul camerei, ca un stăpân al lumii la început de drum. Mă așteaptă... Își dorește să fie îmbrăcat în dorințe, iar în vârf să-i fie pusă o speranță.

Totul este pregătit, eu sunt mai pregătită ca niciodată. Cu mare încredere am luat primul glob, de o rotunjime pătrunzătoare care avea o culoare albă de spuma valurilor, cizelat, cu pistruii argintii. La prima atingere, am simțit libertatea cu care era înzestrat și a pătruns în mine, iar cu mâna tremurândă l-am agățat de sceptrul stăpânului. Ușor, ușor, odată cu globurile puse, începuse să-și ridice capul, având cele mai frumoase veșminte, iar în mine au intrat în camera sufletului și au decorat-o cu sentimente multicolore.

Ca prin minune, zeci de mii de zâne mici și îngeri de aur au apărut ca să binecuvânteze bradul ce visa să ajungă la cer, îmodobindu-l cu beteala de valuri și prafuri magice ce se scurgeau una în alta, făcându-mă fericită. La vederea prietenului meu ce fusese doar verde smarald, am rămas uimită. După ce s-a terminat, zânele și îngerii m-au atins pe umeri și am simțit o forță puternică, gravă ce se înfiripă în mine și pătrunde în tot corpul. Apoi am devenit mai ușoară decât gândul unui fulg de nea și am plutit sus de tot ca să-mi ornez prietenul cu speranță, să-l încoronez cu steaua strălucitoare și cu marginile mai ascuțite ca vârfurile muntelui, astfel încât să-l lase să viseze și să spere, fără ca cineva să se atingă de dorințele lui. Cu mare atenție, am îmbinat steaua în brad, ca la un puzzle în care trebuia să îmbin bucățile haotice ale sufletului meu, aruncate la întâmplare pe podeaua mișcătoare. Odată cu terminarea încoronării, bradul a crescut mare și încrezător, dar pe lângă toate acestea, prinsese viață. Din globurile cele mai mari, negre ca suferința, au apărut ochii. O pereche de ochi mari și profunzi, în interiorul lor găsindu-se două opuse ce se atrăgeau. Într-un ochi se găsea soarele care ardea suferința, iar în celălalt vedeam luna înflăcărată. Beteala roșie de sânge era transformată în gură, iar el vorbea prin ace verzi și ascuțite. Cu fiecare ac spus, forma o poveste în imagini, era un secret... Era un izvor de imagini scrise... Secretele bradului cu stea în frunte. După ce și-a terminat acele și povestea, am aflat că cea mai mare dorință a lui era să fie una cu universul infinit, ceea ce se întâmpla o singură dată pe an, de Crăciun.

Crăciunul este o sărbătoare petrecută în familie, o sărbătoare care ne unește sufletește și ne face fericiți, o sărbătoare în care Îl sărbătorim pe Domnul nostru Iisus Hristos și nașterea Lui.

Părinții mei stăteau și priveau cum împodobesc bradul cu zâmbetul pe buze și voiau să mă ajute, dar la insistențele mele, m-au lăsat să-mi creez propria poveste. Ei mă urmăreau cu privirea, dar doar eu puteam vedea cum bradul însuflețește, fiind visul și povestea mea fantastică, dar și reală. Erau două tărâmurii diferite într-o singură lume, ambele contopindu-se prin imaginație.

Din bucătărie, o aromă dulce din stele venită, îmi înțepa nările, atrăgându-mă spre sursa vinovată. La capătul curcubeului, am aflat că acel miros, ce plutea împletindu-se cu vântul, era cozonacul făcut de bunica. Fantasticul cozonac din fiecare an. Era mare, mai pufos și mai delicat decât o pană. O singură îmbucatură aș fi vrut doar să gust, o singură secundă să simt cum pufoșenia se topește în gura mea, fără a fi mestecată.

Ascultând colindele dulci ale copiilor ce mi se întipăreau în suflet, prietenul meu se legăna pe ritm, fiind împodobit cu note muzicale și așteptam nerăbdători să vedem cadourile tainice ce le ascundea Moșul, la umbra lui...

MAGIA CRĂCIUNULUI

NICULĂIȚ INGRID

Clasa a VIII-a B

De la un singur cuvânt aș porni,
Acesta „magie” se va numi,
Literale se-mpletesc una într-alta,
Curgând ușor, absorbind toată arta.

Urechile-mi atente-ascultă,
În jurul meu, doar despre Crăciun se discută.
Probleme, agitație, clipe scurte,

Toate acestea până atunci fiind mute,
Au ieșit din inimile oamenilor,
Odată cu povestea globurilor.

Strig în disperare: „Stop!”
Pentru o efemeră clipă toți spre mine s-au întors...
Problemele și frica, locul magiei au luat,
Dar eu, acum, Crăciunul vi l-am înapoiat!

Prin această vrajă ce o spun,
O să mă considerați un om nebun,
Dar astăzi, în Ajun de Crăciun,
Numai zâmbete vă arunc pe fața tristă,
Doar fluturând această multicoloră batistă.

Pocnind din degete au fost orbiți,
De alergătură și teamă nu au mai fost opriți,
Toți cu sufletul curat,
Se distrau văzând primul fulg de nea
Topindu-se pe geamul mat.

IARNA

ȘTEFAN DANIELA-ELENA

Clasa a VI-a A

Iat-o! A sosit! Mama iarnă e iar printre noi! Parcă ieri alergam după fluturii gingași și ne topeam de căldura doborătoare a verii. Parcă acum câteva clipe mergeam spre școală, pe cărarea învelită cu plapum ruginie de frunze, pentru că începea un an nou. Of, timpul parcă zboară...

Dar acum, atmosfera e cu totul alta. Un ger proaspăt începe să ne gadile pe la nas, pământul și-a luat straie albe și groase, iar zăpada scarție sub picioare.

Fulgii parcă se joacă în zborul lor zglobiu, copacii dantelați parcă dansează în zborul legănat al dimineții de iarnă. Totul este un paradis parcă neatins de adevăr. Un peisaj de vis!

Munții sunt acoperiți de zăpada cristalină, iar norii încep să cearnă stelute argintii, așterand un covor moale și pufos de nea. Brazilii sunt îmbrăcați în zăpadă și casele sunt acoperite de o blană albă.

Cristalele sclipitoare îți fură privirea, vrand să-ți arate dansul lor zglobiu cu care au așternut covorul care domină pământul care pare mort.

Iarna este ca o zână albă ce sosește pe meleagurile noastre în sania de argint trasă de reni. Ca o adevărată războinică ea pune stăpanire pe pământ. Cerul e posomorât și trist, de parcă ar duce dorul unor raze călduțe ce își fac loc printre nori, dar acum el este precum un prizonier în spatele draperiilor de nori grei.

Cernerea albă se lasă din văzduh parcă din ce în ce mai puternic. Odată cu venirea acestui anotimp minunat, se apropie Crăciunul-Nașterea pruncului sfânt și trecerea în noul an.

Iarna, îngerii se leapădă. Fulgii din aripile lor coboară pe pământ, dar pentru că nu aparțin acestui țărâm, nu rezistă mult...și se topesc, iar ninsoarea iernii ne așază în ghiozdanul sufletului un nou caiet cu toate paginile albe, gata pentru începerea noului an.

Uneori, destinul nostru, al oamenilor, se aseamănă cu cel al unui pom iarna. Cine ar putea să creadă că acele ramuri groase vor înverzi și vor purta din nou flori? Noi sperăm, însă, și știm cu siguranță că așa va fi.

Iarna poate sălășlui doar în mintea mea, dar o primăvară eternă îmi stăpânește sufletul.

SPLENDORILE IERNII

PETRICĂ DIANA-CRISTINA

Clasa a VI- a B

A sosit iarna! Din cer cad stelute argintii și acoperă totul cu un strat gros de omăt. Zăpada scârțâie sub picioare . Copacii se îndoaie sub greutatea zăpezii. Iarna așteaptă copiii veseli să-i calce pragul bucurându-se de natura complet albă. Omătul oferă mari bucurii copiilor .

Pe lacurile înghețate , copiii patinează . Alții fac bulgări de zăpadă, îngerași în zăpadă sau oameni de zăpadă . Pe derdelușuri au apărut primele sănii. Ele alunecă lin prin zăpadă. Și bunicii se bucură de veselia copiilor. Ei stau în casă și le pregătesc nepoților fursecuri și alte bunătăți. Am ieșit și eu afară să mă joc și am făcut un om de zăpadă .Nasul l-am făcut dintr-un morcov, pe cap i-am pus o oală și două măhuri pe post de mâini . Era foarte frumos. M-am împrietenit cu câțiva copii și ne-am jucat .Ne-am dat cu sania, am făcut îngeri de zăpadă și am jucat o partidă de bulgărit. Am devenit cei mai buni prieteni.

Spre seară, toți copiii se întorceau spre casele lor cu obraji roșii că focul după atâta joacă în zăpadă . A fost cea mai frumoasă zi de iarnă! Anotimpul acesta este minunat.

IARNA

ȘTEFAN DANIELA-ELENA

Clasa a VI-a A

Pe biroul din căsuță,
Am o veioză micuță.
Lângă ea e o clepsidră,
Care curge-ncetinel
Până va ninge nițel.
Vreau ca zăpada ce vine,
Să se-ntindă mult și bine.

Tainic să fie Crăciunul,
Feriți până la unul.
Zăpada ca un ocean,
Ne bucură an de an.
Copiii murmură-ncetinel,
Și Moșul vine cătinel...

NICULĂIȚ INGRID- Clasa a VIII-a B- „MOS CRĂCIUN

SCRISOARE CĂTRE MOȘ CRĂCIUN

NICULĂIȚ INGRID

Clasa a VIII-a B

Dragă Moș Crăciun,

Aștept de mult timp să-ți faci simțită prezența prin clinchetul zurgălăilor tăi.

Un semn de viață a căzut ușor din cer. Era un inger foarte mic cu aripi fragile de sticlă care s-a așezat pe umărul meu, dându-mi un fior cald și senin. Încet începu să se topească , intrând în trupul meu nevrotic și făcându-l mai bun, mai blând și luminos, dând la o parte acea ceață întunecată în care-mi era îmbrăcat sufletul. Atunci am știut că vei veni... Îmi era așa dor! O mare gaură din inima mea de catifea de sânge urma să se umple cu speranță.

Îngerul era, însă, doar primul semn pe care l-ai trimis pe pământ. Vedeam și simțeam cum lumea se schimbă în jurul meu. Cerul era un porumbel mare, plin de inocența și puritatea unui copil, care dădea haotic din aripile încărcate cu libertate, astfel căzând pene fermecate acoperind orașul în clipe efemere. Iarna venise... Iar Crăciunul era mai aproape ca niciodată. Mă învârteam fără noimă, acoperindu-mă cu penele moi care mă făceau să zâmbesc. Copacii erau dezgoliți până la ultima picătură de sinceritate ce se scurgea prin trunchiul vieții înrădăcinat în sufletul pământului, făcându-l să se schimbe și să se transfigureze în veșnicie.

M-am decis să-ți aștern sentimente pe hârtie. Sentimentele sunt niște gânduri pierdute printre clipe, pe care inima mi le șopteste în taină. Ești tu, oare, cel care a dat un scop copilăriei mele? Cel care a transformat-o într-un mister ascuns chiar și până în acest moment? Cel care îmi făcea inima să înflorească cu fiecare atingere a unui fulg de nea țesut din cea mai fină și curată fantezie? Da... Tu ești acela, chiar tu, Moș Crăciun! De când eram mică, așteptam cu nerăbdare și cu o emoție ce-mi zdruncina inima, doar o secundă de ți-aș fi putut vedea chipul cizelat cu două perle ce lucesc adânc în negrul mat al ochilor tăi ascunși după sticla groasă a ochelarilor, care te duc în altă lume. Barba ta albă impletită din petale de ghiocei culese cu mare grijă din grădina vechii primăveri, aș fi vrut doar să-i simt atingerea aspră care curge spre pământ transformându-se în cel mai fin material văzut vreodată. Hainele tale roșii îmi dau impresia că răsari odată cu soarele, dar tu strălucești cu raze de foc mai intense ca ale lui.

Cu sufletul la gură, în fiecare an aștept clipa în care sacul fără fund începe să plângă cu jucării, făcându-mă fericită. Tu mi-ai însufletit copilăria, ai făcut-o să existe și m-ai învățat să sper și să visez! Toată viața te-am căutat și nu mă voi opri niciodată din lucrul acesta.

Îți aud glasul care despică norii la profunzimea pe care o ai, iar eu mă uit în sus și zâmbesc. Ești aici lângă mine, te simt. Cu privirea te caut în fiecare secundă din zi. Tu trăiești în mine și îmi arăți magia din fiecare obiect în parte.

Îți mulțumesc, Moșule! Îți mulțumesc...

Cu drag,
Cea care nu te va uita niciodată,
Ingrid

MAGIA IERNII

NICULĂIȚ INGRID

Clasa a VIII-a B

Ochii ei străluceau sus în văzduh,
Părându-mi un misterios duh,
Peste mine el colora,
Cu fulgii ușori de gheață ce-mi linișteau inima.

Duhul îmi zâmbea cu atingeri ușoare,
Magia intrându-mi până în picioare,
Era o minune dată de Cel de sus,
Iarnă defineam tot ce până acum a curs.

Pe această foaie ruptă

În mii de bucățele făcută,
Flori de gheață se așază
Cu frumusețea și tăcerea lor o bandajează.

Unul câte unul cădeau domol de nicăieri,
Timpul întorcându-se într-o zi de ieri.
Erau mai înflăcărați ca soarele,
Deși din frig le erau petalele.

Două opuse într-o singură lume
Lunecau una spre alta, ajungând până la culme.
O mare de zăpadă și foc formau
Cu valuri de sentimente se împodobeau.

Magia iernii pătrunde sfioasă-n mine
Cu pași mărunți în suspans mă ține,
Dar peste tot ea prevalează,
Iarna sub formă de duh se deghizează.

IARNA

STAN DANIELA

Clasa a VIII-a A

O albă stea a zăpezii alunecă din realitate, plutind ușor pe ritmul unei visări fantastice. Lipindu-se de fereastră, aceasta se ramifică, creând pe sticla rece un desen și un mesaj: a venit iarna!

Vântul patinează grațios pe lac. Atingerea rece a acestuia înfioară apa și o îngheață treptat. Totul este acoperit de îngerii iernii, care se îngămădesc și cântă dragostea înfiorată a lumii.

Împărații verzi ai codrului au împietrit ațintindu-și privirile stinghere la aruncarea de cristale argintii. Soarele strălucește egoist, ascunzându-se cu ajutorul norilor.

Un fior de gheață se topește pe mâna fină și tremurândă a unei fete, care se uită în sus la giuvaerele iernii, râzând plătând și jucându-se în zăpadă. În ciuda vârstei fragede de adolescentă, pe ea maturitatea nu a atins-o. Brazilii veghează copila, admirând tinerețea ei. Fetei nu îi este frică. Ea știe locul perfect: este locul în care venea cu părinții ei când era mică să se joace. Cunoștea brazilii care, după cum spunea ea, aveau țesute de cetini speranțe și povești.

Unei inimi inocente de copil nu îi este frică, este dornică de cunoaștere. Fata se plimbă printre pomi. Părul ei este împodobit de stele diamantii, haina ei albă este gazda sentimentelor copilărești. Acum parcă ea ar fi Crăiasa Zăpezii. Copila ajunge la oglinda înghețată și își privește chipul. Parcă nu ar mai fi ea. Parcă Zâna Zăpezilor ar fi cea adolescentă.

Ceasul bate ora nopții, iar soarele zâmbește trist și cu efort, coborându-se. Luna se înalță mândră și privește peisajul. Ea vede o copilă care fuge spre casă. Zâmbetul acelei fete este motivul pentru care vine iarna, pentru care răsare soarele.

Luna, înțeleapta cerului, grăiește iubirea pe care o poartă natura omului. Giuvaerele de gheață se opresc din cădere, pentru ca mesajul dumnezeiesc al vântului să se audă. Sticlirile stelelor se oglindesc în zăpada cristalină. În vazduh răsună un cântec de dor, parcă fredonat de o neîntâlnire.

DANSUL FULGILOR DE NEA

NICULĂIȚ INGRID

Clasa a VIII-a B

Totul este tainic și viu,
Iar pe pământul cel străveziu
Se aștern după ce obosesc
Acele zâne albe din tărâmul ceresc.

Totul este de nedescris
Dar eu iau în mână un pix,
Și pe foaia albă ca un ocean de nea,
Scriu despre tot ce se așterne asupra mea.

Din cer, o cascadă de gheață să se-arate,
Dar zânele mici și firave au o gingășie aparte,
Dansează în jurul meu într-o mare veselie
Și așa totul pare o minunăție!

Parcă am auzit că cerul a murmurat,
Dar acel sunet, în imaginația mea desenat,
Se preface într-un văl uriaș
Ce se întinde peste oraș.

Pentru o clipă un fulg s-a oprit,
S-a apropiat de mine și mi-a șoptit,
Că timpul se scurge din clepsidră
Și că moșul are să ne prindă
Ca să ne dea cadouri, jucării,
Fericiri și bucurii!

TOMA GABRIELA –CLASA a VIII-a A- „JOCURILE IERNII”

ARIPI DE GHEAȚĂ

NICULĂIȚ INGRID

Clasa a VIII-a B

Aș putea descrie natura în mii și mii de cuvinte, fără a mă opri vreodată. Oare ea mă va descrie în viața ei fără sfârșit? La această întrebare nu va putea să-mi răspundă decât ea prin reflexie, contopire și semne tainice.

Iarna...Doar la rostirea discretă a acestui cuvânt, Crăiasa cu rochia făcută din cel mai fin fir de zăpadă împletită cu sticlă, cizelată cu bucățele de oglinzi sparte aruncate la întâmplare, în care oamenii își pot privi sufletul, îmi apare în minte. O singură privire îți poate da un fior de fericire, dar și de frică în același timp. Două perle de gheață neagră cu sclipiri de vise și speranță, puse pe un chip neutru. Are un aer de mândrie și un zâmbet ascuns de mister...Cu evantaiul ei din pene multicolore de papagal îndepărtează orice necaz sau problemă. O persoană cu flori de măr înmiresmate în părul ei mățos de zăpadă, te privește chiar acum, gânditoare. Rochia ce cade pe pământ este oprită și mărginită de dantela făcută din rămășițe de puritate rămase din materialul mânușilor fine și catifelate.

Crăiasa își întinde mâinile cu grijă învăluind totul, cum marea învăluie nisipul, acești munți ce mă încolțesc fiindu-i cei mai buni prieteni. Peisaj de munte...Aerul acesta...Diferit, mai greu din cauza purității, mă face să mă simt alta...Îl inspir cu pasiune și trag de el până mă desfundă din cap până-n picioare. El intră blând, prin nas, mângâindu-mi gâtul, esofagul și revigorându-mi plămâni. Devin una cu aerul, ușoară și rece ca el, ca să mă pot integra acestui peisaj de gheață.

Brazii îmbrățișează pământul, zăpada cu mici diamante de cristal în compoziție fiind atât de grea și deasă încât îi sufoca și îi face să atârne, îngenunchiind pe tărâmul de jos. O clipă de vânt, un gând fugind agale, îi face pe brazi să strănute,legănându-se în ritmul unei incolore, zăpada se scutură și se transformă în lacrimi amare ce îngheață pe pământ. O albină îngropată în paradisul alb, am zărit. Doar micile aripioare ce povestesc întâmplări din lumea de sus , mai aveau puterea de a ieși la iveală.

Pârția pare așa mare și abruptă. Muntele este chipul unui om răutăcios și încruntat, cu un nas lung până la poalele lui. Iarna, zăpada așternându-se pe fața lui, îl curăță și îi slefuiește diamantul din suflet, făcându-l să zâmbească și să fie fericit.

Zăpada este marea puțin adâncă în care mă scufund împreună cu visele. De fapt nețărnuirea apei este cerul ce curge în zăpadă, lăsând în urmă alge verzi din loc în loc, aceștia fiind brazii. Alunec pe pârția inegală, ba abruptă, ba dreaptă și schiurile se scurg în zare, încercând să ocolesc coralii. Omul din munți a strănutat, iar eu am fost aruncată departe, lunecând fără oprire, mii de fluturi de zahăr înconjurându-mă, acoperindu-mi fața și făcându-mă să nu mai văd altceva în afară de răceală și lumină. Am zburat până la baza pârției, fără a avea nevoie de aripi, ci doar cu sufletul meu ce înflorea din ce în ce mai mult la vederea frumuseților ce mă înconjoară. Poate mi-era frică, iar emoțiile mă copleșeau, dar o ambiție nebună mă împinge mereu și nu mă lăsa să mă întorc, ca de obicei. Tot ce căutam eu era echilibru... Trebuia să fiu pusă în balanță astfel încât forța și viteza timpului să nu mă dărâme.

Era, însă, ceva acolo mai special...Ceva care puteai doar să o simți și te făcea fericit. Iubirea!! Cum poți simți iubirea? Ea este incoloră, insipidă și inodoră. Nu este nici palpabilă, însă are puterea de a-ți face inima să-și iasă din minți și să bată atât de tare încât să te poată dărâma. Este ca oxigenul, fără ea nu poți trăi...Sau poți, dar care mai e sensul în cazul acesta? Iubirea este chimie pură, este o știință care niciodată nu termină descoperirea unor lucruri și simțiri noi, mereu mai este încă ceva. Suntem niște atomi rătăciți în univers, încercând să ne

găsim locul, să ne completăm structura. Acolo mă simțeam în siguranță, pentru că oamenii ce îi iubeam știam că sunt alături de mine, mai aproape sau mai departe, dar gândul lor era la mine. Iubirea lor se simțea peste tot în aer împletindu-se cu puritatea.

Iarna este anotimpul distracției, al iubirii și al viselor nemuritoare. Poți pluti în vazduhul nețărnut doar prin contrastul dintre căldura emanată de inima ta și zăpada ce te înconjoară, astfel crescându-ți aripi argintii de cristal cu pene de gheață. Iarna este minunată, având și o picătură strălucitoare de mister.

PEISAJ DE IARNĂ

STAN ALEXANDRA

Clasa a VIII-a A

Cerul este albastru ca un ocean. Norii grei de-abia lasă soarele strălucitor să lumineze pământul înghețat. Natura a adormit, iar copacii s-au scuturat toți de frunze, înlocuind haina multicoloră cu una albă, pufoasă și rece. Crengile lor parcă tremură la atingerea fiecărui fulg rece de zăpadă. Pământul este înghețat ca un suflet sec de bunătate.

Fulgii de nea dansează în aer ca niște fluturi albi, conduși de vântul mânios. Este frig. Toate animalele și toate vietățile s-au ascuns de vântul acesta, care se pare că s-a supărat pe ele, și se uită la minunatul peisaj înghețat și alb. Umbrele copacilor, care erau odată ascunzișul vietăților de căldura prea mare, acum au devenit niște creaturi mânioase. Țurțurii atârnă de crengile lor, așa cum atârnau odată florile lor gingașe. Frigul se întetește. Natura tremură. Este iarnă.

Liniștea dispare. Glasurile vesele ale copiilor umplu peisajul de veselie și de voie bună. Toți se joacă. Viețuitoarele se alătură și ele copiilor, uitând de vântul ce le speriasse mai devreme. Peisajul prinde culoare. Din haina albă, rece și grațioasă a pământului, apare un om de zăpadă. Copiii l-au îmbrăcat gros, ca să nu îi fie frig, punându-i pe cap o găleată și la gât un fular. Ochii

lui, făcuți din doi nasturi negri, sunt mari și blânzi, iar nasul portocaliu îi face pe copii să râdă. Se uită toți la capodopera lor de zăpadă zâmbind. Parcă și omul de zăpadă le zâmbeste. După ce termină de privit opera, se duc iar la joacă. Se dau cu sania, se bat cu bulgări, râd, patinează, fac îngeri de zăpadă.

Numai o fetiță nu se joacă. Merge prin zăpadă, supărată și gânditoare. Părul ei blond este împodobit cu fulgi mari de zăpadă, iar obrații ei sunt roșii de la frig. Pașii sunt adânci și grei, lăsând urme în zăpadă. Ușor, ușor, se îndepărtează de ceilalți copii. Ei nu-i place iarna. Ea preferă caldura, soarele. Se așează pe o bancă, se tot gândește...

Deodată, vântul nu mai bate așa tare. Atmosfera s-a mai liniștit. Fulgii de zăpadă parcă au obosit și dansează în continuare, dar fără entuziasmul cu care o făceau mai devreme. Fetița se uită la peisajul de iarnă dinaintea ei. E frumos, dar tot trist. Așa i se pare ei iarna, tristă. Mai încolo, îi vede pe ceilalți copii. Încă se distrează. Îi este dor de un zâmbet frumos, plin de căldură. Ninsoarea s-a mai domolit. Peisajul de iarnă este luminat acum de soare. Se uită la el, apoi în față. Vede un om de zăpadă. Parcă se uită fix la ea și îi zâmbeste. Începe să râdă. Se uită din nou la copiii din depărtare și aleargă să se joace cu ei. Peisajul de iarnă se umple acum complet de fericire și de veselie. Poate că, până la urmă, iarna nu e chiar așa de tristă...

Oricum, primăvara revine mereu și mereu!..

A DOUA COPERTA